

Organizația
Națiunilor Unite

CDC/C/GC/13



Convenția cu privire la Drepturile Copilului

Distribuire: Generală
18 aprilie 2011

Original: Engleză

Comitetul pentru drepturile copilului

COMENTARIUL GENERAL Nr. 13 (2011)

Dreptul copilului de a fi liber de orice formă de violență

Cuprins

	<i>Paragrafe</i>	<i>Pagina</i>
I. Introducere	1-10	3
II. Obiective	11	6
III. Violența în viața copilului	12-16	6
IV. Analiza juridică al articolului 19	17-	8
A. Articolul 19, paragraful 1.....	17-44	8
B. Articolul 19, paragraful 2.....	45-58	18
V. Interpretarea articolului 19 în contextul mai amplu al Convenției	59-67	23
VI. Cadrul național de coordonare a violenței împotriva copiilor	68-72	25
VII. Resurse pentru implementare și necesitatea cooperării internaționale	73-76	28

I. Introducere

1. Articolul 19 prevede următoarele:

„1. Statele părți vor lua toate măsurile legislative, administrative, sociale și educative corespunzătoare, în vederea protejării copilului împotriva oricăror forme de violență, vătămare sau abuz, fizic sau mental, de abandon sau neglijență, de rele tratamente sau de exploatare, inclusiv abuz sexual, în timpul cât se află în îngrijirea părinților sau a unuia dintre ei, a reprezentantului ori reprezentanților legali sau a oricărei persoane careia i-a fost încredințat.

„2. Aceste măsuri de protecție vor cuprinde, după caz, proceduri eficiente pentru stabilirea de programe sociale care să asigure sprijinul necesar copilului și celor cărora le-a fost încredințat, precum și pentru instituirea altor forme de prevenire și pentru identificarea, denunțarea, acționarea în instanță, anchetarea, tratarea și urmărirea cazurilor de rele tratamente aplicate copilului, descrise mai sus, și, dacă este necesar, a procedurilor de implicare judiciară.”

2. **Justificarea prezentului comentariu general.** Comitetul pentru Drepturile Copilului (denumit în continuare ”Comitet”) emite prezentul comentariu general asupra articolului 19 din Convenția privind drepturile copilului (denumit în continuare ”Convenția”), întrucât amploarea și intensitatea violenței exercitate asupra copiilor este alarmantă. Măsurile pentru a pune capăt violenței trebuie consolidate și extinse pe larg pentru a pune capăt efectiv acestor practici care pun în pericol dezvoltarea copiilor și potențialele soluții non-violente ale societății pentru soluționarea conflictelor.

3. **Prezentare generală.** Comentariul general se bazează pe următoarele ipoteze și observații fundamentale:

- (a) „Nicio violență împotriva copiilor nu este justificabilă; orice violență împotriva copiilor este prevenită”;¹
- (b) O abordare bazată pe drepturile copilului în ceea ce privește îngrijirea și protecția copilului necesită o schimbare de paradigmă către respectarea și promovarea demnității umane și a integrității fizice și psihologice a copiilor ca indivizi care poartă drepturi, mai degrabă decât perceperea lor în primul rând ca „victime”;
- (c) Conceptul de demnitate impune ca fiecare copil să fie recunoscut, respectat și protejat ca titular al drepturilor și ca ființă umană unică și valoroasă, cu o personalitate individuală, cu nevoi distincte, interese și viață privată;
- (d) Principiul statului de drept ar trebui să se aplice pe deplin copiilor, la fel ca și adulților;
- (e) Drepturile copiilor de a fi ascultați și de a li se acorda atenția cuvenită trebuie să fie respectate în mod sistematic în toate procesele de luare a deciziilor, iar abilitarea și participarea lor ar trebui să fie esențiale pentru strategiile și programele de îngrijire și protecție a copiilor;
- (f) Dreptul copiilor de a avea interesul lor superior ca o considerație primordială în toate problemele care îi implică sau care îi afectează trebuie respectat, mai ales atunci când sunt victime ale violenței, precum și în toate măsurile de prevenire;

¹ Raportul expertului independent pentru studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor (A / 61/299), paragraful 1.

- (g) Prevenirea primară, prin sănătate publică, educație, servicii sociale și alte abordări, a tuturor formelor de violență are o importanță supremă;
- (h) Comitetul recunoaște poziția principală a familiilor, inclusiv a familiilor extinse, în îngrijirea și protecția copiilor și în prevenirea violenței. Cu toate acestea, Comitetul recunoaște, de asemenea, că în majoritatea cazurilor violența are loc în contextul familiilor și că, prin urmare, sunt necesare intervenții și sprijin atunci când copiii devin victime ale dificultăților și suferințelor impuse sau generate în familie;
- (i) Comitetul este, de asemenea, conștient de violența pe scară amplă și intensă aplicată împotriva copiilor în instituțiile statului și de către actorii statului, inclusiv în școli, centre de îngrijire, case rezidențiale, custodia poliției și instituțiile de justiție, care pot echivala cu tortura și uciderea copiilor, precum și ca violență împotriva copiilor frecvent utilizată de grupurile armate și forțele militare ale statului.
4. **Definiția violenței.** În sensul prezentului comentariu general, prin „violență” se înțelege „orice formă de violență fizică sau mentală, vătămare sau abuz, neglijare sau tratament neglijent, maltratare sau exploatare, inclusiv abuzuri sexuale”, astfel cum sunt enumerate la articolul 19, paragraful 1 din Convenție. Termenul de violență a fost ales aici pentru a reprezenta toate formele de dăunare a copiilor, astfel cum sunt enumerate la articolul 19, paragraful 1, în conformitate cu terminologia utilizată în studiul Organizației Națiunilor Unite din 2006 privind violența asupra copiilor, deși ceilalți termeni folosiți pentru a descrie tipurile de vătămare (vătămarea, abuzul, neglijarea sau tratamentul neglijent, maltratarea și exploatarea) au aceeași greutate.² În limbajul obișnuit, termenul de violență este adesea înțeles ca însemnând doar vătămare fizică și / sau vătămare intenționată. Cu toate acestea, Comitetul subliniază cel mai puternic faptul că alegerea termenului de violență din prezentul comentariu general nu trebuie interpretată în niciun fel pentru a minimiza impactul și trebuie să abordeze formele non-fizice și/sau neintenționate de prejudiciu (cum ar fi, printre altele, neglijarea și maltratarea psihologică).
5. **Obligațiile statelor și responsabilitățile familiei și ale altor actori.** Referințele la „statele părți” se referă la obligațiile statelor părți de a-și asuma responsabilitățile față de copii nu doar la nivel național, ci și la nivel provincial și municipal. Aceste obligații speciale sunt diligența necesară și obligația de a preveni violența sau încălcările drepturilor omului, obligația de a proteja copiii victime și martori de încălcările drepturilor omului, obligația de a investiga și pedepsi pe cei responsabili și obligația de a oferi acces la remedierea încălcărilor drepturilor omului. Indiferent dacă are loc violența, statele părți au o obligație pozitivă și activă de a sprijini și a asista părinții și alți îngrijitori pentru a asigura, în limita abilităților și capacităților financiare și cu respectarea capacităților în evoluție ale copilului, condițiile de viață necesare copilului pentru o dezvoltare optimă (art. 18 și 27). În plus, statele părți se asigură că toate persoanele care, în contextul activității lor, sunt responsabile pentru prevenirea, protecția și reacția la violență și în sistemele de justiție, răspund nevoilor și respectă drepturile copiilor.
6. **Evoluția comentariului general nr. 13.** Prezentul comentariu general se bazează pe orientările existente prezentate de Comitet în revizuirea rapoartelor statelor părți și a observațiilor finale, recomandările a două zile de discuții generale privind violența împotriva copiilor, care a avut loc în 2000 și 2001, comentariul general nr. 8 (2006) privind dreptul copilului la protecția împotriva pedepselor corporale și a altor forme de pedeapsă crude sau degradante și referiri în alte comentarii generale la subiectul violenței. Prezentul comentariu general atrage atenția asupra recomandărilor din raportul din 2006 al expertului independent pentru studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor (A/61/299) și solicită statelor părți să pună în aplicare aceste recomandări fără întârziere. El atrage atenția asupra îndrumărilor detaliate disponibile în Orientările pentru îngrijirea alternativă a copiilor.³ De asemenea, se bazează pe expertiza și experiența agențiilor Organizației Națiunilor Unite, a guvernelor, a organizațiilor neguvernamentale (ONG-uri), a organizațiilor comunitare, a agențiilor de dezvoltare și a copiilor înșiși în încercarea de a pune în aplicare articolul 19 în practică.⁴

² Traducerile Convenției în alte limbi nu includ neapărat echivalenți exacti ai termenului englezesc „violence”.

³ Rezoluția Adunării Generale 64/142, anexă.

⁴ A se vedea Orientările privind justiția în chestiuni care implică copii victime și martori ai infracțiunilor (rezoluția Consiliului Economic și Social 2005/20, anexă).

7. **Articolul 19 în context.** Comitetul recunoaște că:

- (a) Articolul 19 este una dintre numeroasele dispoziții din Convenție referitoare direct la violență. Comitetul recunoaște, de asemenea, relevanța directă pentru articolul 19 din Protocolul opțional privind vânzarea copiilor, prostituția copiilor și pornografia infantilă și Protocolul opțional privind implicarea copiilor în conflictele armate. Cu toate acestea, Comitetul susține că articolul 19 constituie dispoziția de bază pentru discuții și strategii de abordare și eliminare a tuturor formelor de violență în contextul mai amplu al Convenției;
- (b) Articolul 19 este strâns legat de o gamă amplă de dispoziții din Convenție, dincolo de cele referitoare direct la violență. Pe lângă articolele care conțin drepturile identificate ca principii ale Convenției (a se vedea secțiunea V a prezentului comentariu general), punerea în aplicare a articolului 19 trebuie plasată în contextul articolelor 5, 9, 18 și 27;
- (c) Drepturile copiilor de a respecta demnitatea umană, integritatea fizică și psihologică și de a avea o protecție egală în temeiul legii sunt, de asemenea, recunoscute în alte instrumente internaționale și regionale privind drepturile omului;
- (d) Punerea în aplicare a articolului 19 necesită cooperare în cadrul și între organele, mecanismele și agențiile Organizației Națiunilor Unite pentru drepturile omului la nivel național, regional și internațional;
- (e) Este necesară cooperarea în special cu reprezentantul special al secretarului general pentru violența împotriva copiilor, care are mandatul de a promova punerea în aplicare a recomandărilor studiului Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor, în strânsă colaborare cu statele membre și o gamă amplă de parteneri, inclusiv agenții și organizații ale Organizației Națiunilor Unite, organizații ale societății civile și copii, pentru a proteja dreptul copilului la libertatea de orice formă de violență.

8. Diseminarea. Comitetul recomandă statelor părți să răspândească pe larg comentariul general actual în cadrul structurilor guvernamentale și administrative, către părinți, alți îngrijitori, copii, organizații profesionale, comunități și societatea civilă în general. Ar trebui utilizate toate canalele de diseminare, inclusiv presa scrisă, internetul și mijloacele de comunicare ale copiilor. Acest lucru va necesita traducerea acestuia în limbile relevante, inclusiv limbile semnelor, Braille și formate ușor de citit pentru copiii cu dizabilități. De asemenea, necesită punerea la dispoziție a unor versiuni corespunzătoare din punct de vedere cultural și adaptate copiilor, organizarea de ateliere și seminare, implementarea sprijinului specific vârstei și dizabilităților pentru a discuta despre implicațiile sale și modul cel mai bun de implementare și încorporarea acestuia în formarea tuturor profesioniștilor care lucrează pentru și cu copii.

9. Cerințe de raportare în temeiul Convenției. Comitetul trimite statele părți la cerințele de raportare prezentate în ghidurile de raportare specifice tratatului (CRC/C/58/ Rev.2 și Corr.1), în comentariul general nr. 8 (par. 53) și în observațiile finale a Comitetului adoptat în urma dialogurilor cu reprezentanții statelor părți. Actualul comentariu general consolidează și specifică măsurile cu privire la care se așteaptă ca statele părți să ofere informații în rapoartele care vor fi prezentate în temeiul articolului 44 al Convenției. Comitetul recomandă, de asemenea, statelor părți să includă informații cu privire la progresele realizate în punerea în aplicare a recomandărilor studiului Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor (A/61/299, par. 116). Raportarea ar trebui să cuprindă legi și alte reglementări luate pentru a interzice violența și pentru a interveni în mod corespunzător atunci când apare violența și, de asemenea, măsuri pentru prevenirea violenței, activități de sensibilizare și promovarea relațiilor pozitive, non-violente. În rapoarte, ar trebui specificat, de asemenea, cine are responsabilitatea pentru copil și familie în fiecare etapă a intervenției

(inclusiv prevenirea), care sunt aceste responsabilități, în ce etapă și în ce circumstanțe pot interveni profesioniștii și modul în care diferitele sectoare funcționează împreună.

10. Surse suplimentare de informații. Comitetul încurajează, de asemenea, agențiile Organizației Națiunilor Unite, instituțiile naționale pentru drepturile omului, ONG-urile și alte organisme competente să îi furnizeze informații relevante cu privire la statutul juridic și prevalența tuturor formelor de violență și progresele către eliminarea lor.

II. Obiective

11. Prezentul comentariu general urmărește:

(a) de a îndruma statele părți în înțelegerea obligațiilor care le revin în temeiul articolului 19 din Convenție de a interzice, preveni și răspunde la toate formele de violență fizică sau mentală, vătămare sau abuz, neglijare sau tratament neglijent, maltratare sau exploatare a copiilor, inclusiv abuzuri sexuale, în timp ce se află în grija părinților, a tutorelui legal sau a oricărei alte persoane care are grija copilului, inclusiv actorii de stat;

(b) să descrie măsurile legislative, judiciare, administrative, sociale și educaționale pe care statele părți trebuie să le ia;

(c) să depășească inițiativele izolate, fragmentate și reactive pentru a aborda îngrijirea și protecția copiilor, care au avut un impact limitat asupra prevenirii și eliminării tuturor formelor de violență;

(d) să promoveze o abordare holistică a punerii în aplicare a articolului 19 bazată pe perspectiva generală a Convenției privind asigurarea drepturilor copiilor la supraviețuire, demnitate, bunăstare, sănătate, dezvoltare, participare și nediscriminare - a căror îndeplinire este amenințată de violență;

(e) să ofere statelor părți și altor părți interesate o bază pe care să dezvolte un cadru de coordonare pentru eliminarea violenței prin măsuri cuprinzătoare de îngrijire și protecție bazate pe drepturile copilului;

(f) să sublinieze necesitatea ca toate statele părți să se deplaseze rapid pentru a-și îndeplini obligațiile care le revin în temeiul articolului 19.

III. Violența în viața copilului

12. Provocări. Comitetul identifică și salută numeroasele inițiative dezvoltate de guverne și de alții pentru a preveni și a răspunde la violența împotriva copiilor. În ciuda acestor eforturi, inițiativele existente sunt în general insuficiente. Cadrele legale din majoritatea statelor încă nu reușesc să interzică toate formele de violență asupra copiilor și, acolo unde există legi, aplicarea lor este adesea inadecvată. Atitudinile și practicile sociale și culturale răspândite acceptă violența. Impactul măsurilor luate este limitat de lipsa de cunoștințe, date și înțelegere a violenței împotriva copiilor și a cauzelor sale fundamentale, prin eforturi reactive care se concentrează mai degrabă pe simptome și consecințe decât pe cauze și prin strategii care sunt mai degrabă fragmentate decât integrate. Resursele alocate pentru soluționarea problemei sunt inadecvate.

13. Imperativul drepturilor omului. Abordarea și eliminarea prevalenței și a incidenței pe scară amplă a violenței împotriva copiilor este o obligație a statelor părți în temeiul Convenției. Asigurarea și promovarea drepturilor fundamentale ale copiilor la respectarea demnității lor umane și a integrității fizice și psihologice, prin prevenirea tuturor formelor de violență, este esențială pentru promovarea întregului set de drepturi ale copilului din Convenție. Toate celelalte argumente prezentate aici întăresc, dar nu înlocuiesc acest imperativ al drepturilor omului. Strategiile și sistemele de prevenire și reacție la violență trebuie, prin urmare, să adopte mai degrabă drepturile copilului decât o abordare a bunăstării. (Vezi paragraful 53 pentru mai multe detalii).

14. Dezvoltarea socială și contribuția copiilor. Un mediu de creștere a copilului, respectuos și de susținere, fără violență, sprijină realizarea personalităților individuale ale copiilor și favorizează dezvoltarea

cetățenilor sociali, responsabili și care contribuie mai amplu activ în comunitatea locală și în societate. Cercetările arată că copiii care nu au experimentat violență și care se dezvoltă într-un mod sănătos au mai puține șanse să acționeze violent, atât în copilărie, cât și când devin adulți. Prevenirea violenței într-o generație își reduce probabilitatea în următoarea. Punerea în aplicare a articolului 19 este, prin urmare, o strategie cheie pentru reducerea și prevenirea tuturor formelor de violență în societăți și pentru promovarea „progresului social și a unor standarde de viață mai bune” și „libertate, justiție și pace în lume” pentru „familia umană” în care copiii au un loc și o valoare egală cu cea a adulților (preambulul Convenției).

15. Supraviețuirea și dezvoltarea - impactul devastator al violenței asupra copiilor. Supraviețuirea copiilor și „dezvoltarea lor fizică, mentală, spirituală, morală și socială” (art. 27, paragraful 1) sunt grav afectate de violență, așa cum este descris mai jos:

(a) Consecințele pe termen scurt și lung ale sănătății ale violenței împotriva copiilor și ale maltratării copiilor sunt recunoscute pe scară amplă. Acestea includ: leziuni fatale; vătămări non-fatale (care pot duce la dizabilități); probleme de sănătate fizică (inclusiv eșecul de a prospera, ulterior boli pulmonare, cardiace și hepatice și infecții cu transmitere sexuală); tulburări cognitive (inclusiv performanțe școlare și profesionale afectate); consecințe psihologice și emoționale (cum ar fi sentimentele de respingere și abandon, afectarea atașamentului, traume, frică, anxietate, nesiguranță și stima de sine spulberată); probleme de sănătate mintală (cum ar fi anxietatea și tulburările depresive, halucinațiile, tulburările de memorie și încercările de sinucidere); și comportamente cu risc pentru sănătate (cum ar fi abuzul de substanțe și inițierea timpurie a comportamentului sexual);

(b) Consecințele asupra dezvoltării și comportamentului (cum ar fi lipsa școlii și comportamentele agresive, antisociale, autodistructive și interpersonale distructive) pot duce, printre altele, la deteriorarea relațiilor, excluderea de la școală și intrarea în conflict cu legea). Există dovezi că expunerea la violență crește riscul unui victimizare suplimentară al copilului și o acumulare de experiențe violente, inclusiv violența ulterioară a partenerului intim.⁵

(c) Impactul asupra copiilor, în special al adolescenților, al politicilor statului de înaltă mână sau de „toleranță zero” ca răspuns la violența infantilă este extrem de distructiv, deoarece este o abordare punitivă care victimizează copiii, reacționând la violență cu mai multă violență. Astfel de politici sunt adesea modelate de preocupările publice cu privire la securitatea cetățenilor și de profilul înalt acordat acestor mass-media de către mass-media. Politicile de stat privind securitatea publică trebuie să ia în considerare cu atenție cauzele profunde ale infracțiunilor copiilor, pentru a oferi o cale de ieșire dintr-un cerc vicios de represalii cu violență.

16. Costul violenței împotriva copiilor. Costurile umane, sociale și economice ale refuzării drepturilor copiilor la protecție sunt enorme și inacceptabile. Costurile directe pot include asistență medicală, servicii juridice și de asistență socială și îngrijiri alternative. Costurile indirecte pot include posibile leziuni sau dizabilități de durată, costuri psihologice sau alte efecte asupra calității vieții victimei, întreruperea sau întreruperea educației și pierderile de productivitate în viața viitoare a copilului. Acestea includ, de asemenea, costurile asociate sistemului de justiție penală ca urmare a infracțiunilor comise de copii care au suferit violență. Costurile sociale care rezultă dintr-un dezechilibru demografic datorat eliminării discriminatorii a fetelor înainte de naștere sunt ridicate și au implicații potențiale pentru violența sporită împotriva fetelor, inclusiv răpirea, căsătoria timpurie și forțată, traficul în scopuri sexuale și violența sexuală.

IV. Analiza juridică a articolului 19

A. Articolul 19 paragraful 1

1. „... oricăror formele de ...”

17. Fără excepții. Comitetul a menținut în mod constant poziția potrivit căreia toate formele de violență împotriva copiilor, oricât de ușoare ar fi, sunt inacceptabile. „Oricăror formele de violență fizică sau mentală” nu lasă loc niciunui nivel de violență legalizată împotriva copiilor. Frecvența, gravitatea prejudiciului și intenția de a face rău nu sunt condiții prealabile pentru definițiile violenței. Statele părți se pot referi la astfel de factori în strategiile de intervenție pentru a permite răspunsuri proporționale în interesul superior al

copilului, dar definițiile nu trebuie în niciun caz să erodeze dreptul absolut al copilului la demnitatea umană și integritatea fizică și psihologică prin descrierea unor forme de violență ca fiind legal și/sau social acceptabil.

⁵ A se vedea Paulo Sérgio Pinheiro, expert independent pentru studiul Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor, Raport mondial privind violența împotriva copiilor (Geneva, 2006), pp. 63-66.

18. Nevoia de definiții bazate pe drepturile copilului. Statele părți trebuie să stabilească standarde naționale pentru bunăstarea, sănătatea și dezvoltarea copiilor, întrucât asigurarea acestor condiții este scopul final al îngrijirii și protecției copiilor. Sunt necesare definiții juridice operaționale clare ale diferitelor forme de violență prezentate în articolul 19 pentru a interzice toate formele de violență în toate mediile. Aceste definiții trebuie să țină seama de orientările furnizate în prezentul comentariu general, trebuie să fie suficient de clare pentru a putea fi utilizate și ar trebui să fie aplicabile în diferite societăți și culturi. Ar trebui încurajate eforturile de standardizare a definițiilor la nivel internațional (pentru a facilita colectarea datelor și schimbul de experiență între țări).

19. Forme de violență - prezentare generală. Următoarele liste neexhaustive care prezintă forme de violență se aplică tuturor copiilor în toate mediile și în tranzit între medii. Copiii pot experimenta violența în mâinile adulților, iar violența poate apărea și în rândul copiilor. Mai mult, unii copii își fac rău. Comitetul recunoaște că formele de violență apar adesea și că pot cuprinde categoriile utilizate aici pentru comoditate. Atât fetele, cât și băieții sunt expuși riscului de orice formă de violență, dar violența are adesea o componentă de gen. De exemplu, fetele pot experimenta mai multă violență sexuală acasă decât băieții, în timp ce băieții pot avea mai multe șanse de a întâlni - și de a experimenta violența - în sistemul de justiție penală. (A se vedea, de asemenea, paragraful 72 litera (b) privind dimensiunile de gen ale violenței).

20. Neglijarea sau tratamentul neglijent. Neglijarea înseamnă neîndeplinirea nevoilor fizice și psihologice ale copiilor, protejarea acestora împotriva pericolului sau obținerea de servicii medicale, de înregistrare a nașterilor sau de alte servicii atunci când cei responsabili de îngrijirea copiilor au mijloacele, cunoștințele și accesul la servicii pentru a face acest lucru. Include:

(a) Neglijare fizică: eșecul de a proteja copilul de daune,⁶ inclusiv prin lipsa supravegherii sau eșecul de a furniza copilului necesități de bază, inclusiv hrană adecvată, adăpost, îmbrăcăminte și îngrijire medicală de bază;

(b) Neglijare psihologică sau emoțională: inclusiv lipsa oricărui sprijin emoțional și dragoste, neatenție cronică față de copil, îngrijitorii fiind „indisponibili din punct de vedere psihologic”, trecând cu vederea indicațiile și semnalele copiilor mici și expunerea la violența partenerului intim, abuzul de droguri sau alcool;

(c) Neglijarea sănătății fizice sau mentale a copiilor: reținerea îngrijirii medicale esențiale;

(d) neglijare educațională: nerespectarea legilor care impun îngrijitorilor să asigure educația copiilor lor prin participarea la școală sau altfel; și

(e) Abandon: o practică care este foarte preocupantă și care poate afecta în mod disproporționat, printre altele, copiii din afara căsătoriei și copiii cu dizabilități din unele societăți.⁷

21. Violența mentală. „Violența mentală”, menționată în Convenție, este adesea descrisă ca maltratare psihologică, abuz mental, abuz verbal și abuz emoțional sau neglijare și aceasta poate include:

(a) Toate formele de interacțiuni dăunătoare persistente cu copilul, de exemplu, comunicând copiilor că ei sunt inutili, neubiți, nedoriți, primejdioși sau au doar valoare pentru satisfacerea nevoilor altuia;

(b) Speriere, terorizare și amenințare; exploatarea și corupția; refuzare și respingerea; izolarea, ignorarea și favoritismul;

(c) Negarea capacității de reacție emoțională; neglijarea nevoilor de sănătate mintală, medicale și educative;

(d) Insulte, jigniri, umiliri, criticări, ridiculizări și rănirea sentimentelor copilului;

(e) Expunerea la violența domestică;

(f) Plasarea în încăperi izolate, izolare sau condiții de detenție umilitoare sau degradante; și

(g) Bulllying-ul și hărțuirea psihologică⁸ de către adulți sau alți copii, inclusiv prin intermediul tehnologiilor informaționale și comunicațiilor (TIC), cum ar fi telefoanele mobile și internetul (cunoscut sub numele de „cyberbullying”).

⁶ Statele părți sunt, de asemenea, obligate să sprijine îngrijitorii pentru prevenirea accidentelor (art. 19 și art. 24, paragraful 2 litera (e)).

⁷ În multe țări, copiii sunt abandonati, deoarece părinții și îngrijitorii care trăiesc în sărăcie nu au mijloacele necesare pentru a-i sprijini. Conform definiției, neglijarea este un eșec de îngrijire atunci când părinții au mijloacele necesare pentru a satisface nevoile copiilor lor. Comitetul a îndemnat adesea statele părți să „acorde asistență adecvată părinților și tutorilor legali în îndeplinirea responsabilităților lor de creștere a copiilor” (art. 18, paragraful 2 din Convenție).

⁸ „Hazing” se referă la ritualuri și alte activități care implică hărțuire, violență sau umilință, care sunt folosite ca modalitate de inițiere a unei persoane într-un grup.

22. Violența fizică. Aceasta include violența fizică fatală și non-fatală. Comitetul este de părere că violența fizică include:

(a) Toate pedepsele corporale și toate celelalte forme de tortură, tratare sau pedepse crude, inumane sau degradante; și

(b) Hărțuirea și agresarea fizică de către adulți și de către alți copii.

23. Copiii cu dizabilități pot fi supuși unor forme particulare de violență fizică, cum ar fi:

(a) Sterilizarea forțată, în special fetele;

(b) Violența sub forma de tratament (de exemplu, tratamentul electroconvulsiv (TEC) și șocurile electrice utilizate ca „tratament de aversiune” pentru a controla comportamentul copiilor); și

(c) Aplicarea deliberată de handicap asupra copiilor în scopul exploatării acestora pentru cerșetorie pe străzi sau în altă parte.

24. Pedepsa corporală. În comentariul general nr. 8 (paragraful 11), Comitetul a definit pedeapsa „corporală” sau „fizică” ca orice pedeapsă în care se folosește forța fizică și este destinată să provoace un anumit grad de durere sau disconfort, oricât de ușoară ar fi. Majoritatea implică lovirea („lovirea”, „palmuirea”, „plesnirea”) copiilor, cu mâna sau cu un instrument bici, băț, curea, pantof, lingură de lemn etc. Dar poate implica, de exemplu, lovirea, scuturarea sau aruncarea copiilor, zgârierea, ciupirea, mușcătura, tragerea de păr sau urechi, bătăi, forțarea copiilor să rămână în poziții incomode, arsuri, opărire sau ingestie forțată. În opinia comitetului, pedepsele corporale sunt invariabil degradante. Alte forme specifice de pedeapsă corporală sunt enumerate în raportul expertului independent pentru studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor (A/61/299, par. 56, 60 și 62).

25. Abuzul și exploatarea sexuală. Abuzul și exploatarea sexuală includ:

(a) Incitarea sau constrângerea unui copil să se implice în orice activitate sexuală ilegală sau dăunătoare psihologic;⁹

(b) utilizarea copiilor în exploatarea sexuală comercială; și

(c) utilizarea copiilor în imagini audio sau vizuale ale abuzului sexual asupra copiilor;

(d) Prostituția copiilor, sclavia sexuală, exploatarea sexuală în călătorii și turism, traficul (în și între țări) și vânzarea copiilor în scopuri sexuale și căsătorie forțată. Mulți copii se confruntă cu victimizarea sexuală care nu este însoțită de forță fizică sau constrângere, dar care este totuși intruzivă psihologic, exploatatantă și traumatică.

26. Tortura și pedepse sau tratamente inumane sau degradante. Aceasta include violența în toate formele sale împotriva copiilor pentru a extrage o confesiune, pentru a pedepsi extrajudiciar copiii pentru comportamente ilegale sau nedorite sau pentru a forța copiii să se angajeze în activități împotriva voinței lor, de obicei aplicate de polițiști și ofițeri de aplicare a legii, personalul instituții rezidențiale și de altă natură și persoane care au putere asupra copiilor, inclusiv actori armați nestatali. Victimele sunt adesea copii marginalizați, defavorizați și discriminați și care nu au protecția adulților responsabili de apărarea drepturilor și intereselor lor. Aceasta include copiii aflați în conflict cu legea, copiii aflați în situații de stradă, minoritățile și copiii indigeni și copiii neînsoțiți. Brutalitatea unor astfel de acțiuni duce adesea la daune fizice și psihologice pe tot parcursul vieții și la stres social.

⁹ Abuzul sexual cuprinde orice activitate sexuală impusă de un adult unui copil, împotriva căruia copilul are dreptul la protecție prin legea penală. Activitățile sexuale sunt, de asemenea, considerate abuzuri atunci când sunt săvârșite împotriva unui copil de către un alt copil, dacă infractorul este semnificativ mai în vârstă decât copilul victimă sau folosește puterea, amenințarea sau alte mijloace de presiune. Activitățile sexuale între copii nu sunt considerate abuzuri sexuale dacă copiii depășesc limita de vârstă definită de statul parte pentru activități sexuale consensuale.

27. Violența în rândul copiilor. Aceasta include violența fizică, psihologică și sexuală, adesea prin agresiune, exercitată de copii împotriva altor copii, frecvent de grupuri de copii, care nu numai că dăunează integrității fizice și psihologice a copilului și bunăstării pe termen imediat, dar are adesea un impact sever asupra dezvoltării, educației și integrării sale sociale pe termen mediu și lung. De asemenea, violența din partea bandelor de tineri afectează grav copiii, fie ca victime, fie ca participanți. Deși copiii sunt actorii, rolul adulților responsabili de acești copii este crucial în toate încercările de a reacționa și preveni în mod corespunzător o astfel de violență, asigurându-se că măsurile nu exacerbează violența adoptând o abordare punitivă și folosind violența împotriva violenței.

28. Autovătămare. Aceasta include tulburări de alimentație, consumul și abuzul de substanțe, leziuni auto-provocate, gânduri suicidale, încercări de sinucidere și sinucidere reală. Suicidul în rândul adolescenților este o preocupare deosebită pentru Comitet.

29. Practici dăunătoare. Acestea includ, dar nu se limitează la:

- (a) Pedepsa corporală și alte forme de pedeapsă crude sau degradante;
- (b) Mutilarea genitală feminină;
- (c) Amputări, legare, cicatrici, ardere și stigmatizare;
- (d) rituri de inițiere violente și degradante; hrănirea forțată a fetelor; îngrășare; testarea virginității (inspectarea organelor genitale ale fetelor);
- (e) Căsătoria forțată și căsătoria timpurie;
- (f) Infracțiuni de „onoare”; acțiuni de violență de „retribuție” (în cazul în care disputele între diferite grupuri sunt soluționate asupra copiilor părților implicate) moartea și violența legate de zestre;
- (g) Acuzații de „vrăjitorie” și practici dăunătoare conexe, cum ar fi „exorcism”;
- (h) Uvulectomia și extracția dinților.

30. Violența în mass-media. Mass-media, în special tabloidele și presa galbenă, tind să evidențieze evenimente șocante și, ca rezultat, creează o imagine părtinitoare și stereotipată a copiilor, în special a copiilor sau adolescenților defavorizați, care sunt adesea descriși ca fiind violenți sau delincvenți doar pentru că se pot comporta sau îmbracă-te într-un mod diferit. Astfel de stereotipuri provocate deschid calea către politicile de stat bazate pe o abordare punitivă, care poate include violența ca reacție la infracțiunile presupuse sau factuale ale copiilor și tinerilor.

31. Violența prin tehnologiile informației și comunicațiilor.¹⁰ Riscurile pentru protecția copilului în legătură cu TIC cuprind următoarele domenii suprapuse:

- (a) Abuzul sexual asupra copiilor pentru a produce atât imagini vizuale, cât și audio pentru copii, facilitate de internet și alte TIC;
- (b) Procesul de luare, realizare, permisiunea de a lua, distribuirea, prezentarea, deținerea sau publicitatea fotografiilor sau pseudofotografiilor indecente („morfare”) și a videoclipurilor copiilor și a celor care își bat joc de un copil individual sau de categorii de copii;

(c) Copiii ca utilizatori ai TIC:

¹⁰ Tehnologiile informaționale, cum ar fi Internetul și telefoanele mobile, au un potențial mare ca instrumente pozitive care ajută la menținerea în siguranță a copiilor și ca modalitate de raportare a violenței sau a maltratării suspectate sau reale. Un mediu de protecție trebuie creat prin reglementarea și monitorizarea tehnologiilor informaționale, inclusiv prin impunerii copiilor de a utiliza în siguranță aceste tehnologii.

(i) În calitate de destinatari de informații, copiii pot fi expuși unor reclame, spam, sponsorizări, informații personale și conținut agresiv, potențial dăunător, agresiv, rasist, pornografic,¹¹ nedorit și/sau înșelător;

(ii) În calitate de copii în contact cu ceilalți prin intermediul TIC, copiii pot fi hărțuiți, agresați sau urmăriți („atrăgând” copilul) și/sau constrânși, păcăliți sau convinși să se întâlnească offline cu străini, fiind „pregătiți” pentru implicarea în activități sexuale și/sau furnizarea de informații personale;

(iii) În calitate de actori, copiii pot deveni implicați în hărțuirea sau agresarea altora, jucând jocuri care le influențează negativ dezvoltarea psihologică, creează și încarcă materiale sexuale inadecvate, furnizează informații sau sfaturi înșelătoare și/sau descărcare ilegală, hacking, jocuri de noroc, escrocherii financiare și/sau terorism.¹²

32. Încălcări instituționale și de sistem ale drepturilor copilului. Autoritățile de la toate nivelurile statului responsabile pentru protecția copiilor împotriva tuturor formelor de violență pot provoca daune direct și indirect prin lipsa mijloacelor eficiente de punere în aplicare a obligațiilor prevăzute de convenție. Astfel de omisiuni includ eșecul de a adopta sau revizui legislația și alte dispoziții, punerea în aplicare necorespunzătoare a legilor și a altor reglementări și furnizarea insuficientă de resurse materiale, tehnice și umane și capacități de identificare, prevenire și reacție la violența împotriva copiilor. Este, de asemenea, o omisiune atunci când măsurile și programele nu sunt echipate cu mijloace suficiente pentru a evalua, monitoriza și evalua progresul sau neajunsurile activităților de combatere a violenței împotriva copiilor. De asemenea, în comiterea anumitor acte, profesioniștii pot abuza de dreptul copiilor la libertate de violență, de exemplu, atunci când își îndeplinesc responsabilitățile într-un mod care nu ține cont de interesul superior, de punctele de vedere și de obiectivele de dezvoltare ale copilului.

2. „aflat în îngrijirea ...”

33. Definiția de „îngrijitori”. Comitetul consideră că, respectând capacitățile în evoluție și autonomia progresivă a copilului, toate ființele umane sub vârsta de 18 ani sunt totuși „în grija” cuiva sau ar trebui să fie. Există doar trei condiții pentru copii: emancipate,¹³ în îngrijirea îngrijitorilor primari sau mandatarilor sau în îngrijirea de facto a statului. Definiția „îngrijitorilor”, menționată la articolul 19, paragraful 1, ca „părinte (părinți), tutore legal (i) sau orice altă persoană care are grija copilului”, îi acoperă pe cei cu personalitate juridică clară, recunoscută, profesională, responsabilitate etică și/sau culturală pentru siguranța, sănătatea, dezvoltarea și bunăstarea copilului, în primul rând: părinți, părinți adoptivi, părinți vitregi, îngrijitori în *kafalah* de legea islamică, tutori, membri ai familiei extinse și ai comunității; personal de educație, școală și copilărie; îngrijitori de copii angajați de părinți; antrenori de agrement și sport - inclusiv supraveghetori ai grupurilor de tineri; angajatori sau supraveghetori la locul de muncă; și personalul instituțional (guvernamental sau neguvernamental) în poziția de îngrijitori, de exemplu adulți responsabili în îngrijirea sănătății, justiția juvenilă și instituțiile de abandon și îngrijire rezidențială. În cazul copiilor neînsoțiți, statul este îngrijitorul de facto.

¹¹ Expunerea la pornografie poate duce la o creștere a abuzului sexual de la un copil la altul, deoarece copiii expuși la pornografie „încearcă” ceea ce au văzut în practică cu copiii mai mici sau cu cei la care au acces ușor și asupra cărora au control.

¹² Adaptat dintr-un tabel elaborat de proiectul EUKids Online, citat în AUPs în Context: Establishing Safe and Responsible Online Behavior (Becta, 2009), p. 6. A se vedea, de asemenea, Declarația de la Rio de Janeiro și Apelul la acțiune pentru prevenirea și oprirea exploatarii sexuale a copiilor și adolescenților. Disponibil de pe <http://iicongressomundial.net/congresso/arquivos/Rio%20Declaration%20and%20Call%20for%20Action%20-%20FINAL%20Version.pdf>.

¹³ În conformitate cu recomandarea anterioară a Comitetului adresată statelor părți de a crește vârsta pentru căsătorie la 18 ani atât pentru fete, cât și pentru băieți (comentariul general nr. 4 (2003) privind sănătatea și dezvoltarea adolescenților în contextul Convenției drepturilor copilului, paragraful 20) și având în vedere vulnerabilitatea lor specifică la maltratare, Comitetul consideră că articolul 19 se aplică și copiilor sub vârsta de 18 ani care au atins majoritatea sau emanciparea prin căsătorie timpurie și/sau căsătorie forțată.

34. Definiția locațiilor de îngrijire. Locațiile de îngrijire sunt locuri în care copiii petrec timp sub supravegherea îngrijitorului lor primar „permanent” (cum ar fi un părinte sau tutore) sau a unui împuternicit sau îngrijitor „temporar” (cum ar fi un profesor sau un lider de grup de tineri) pentru perioade de timp care sunt pe termen scurt, pe termen lung, repetat sau o singură dată. Copiii vor trece adesea între setările de îngrijire cu o frecvență și flexibilitate foarte mari, dar siguranța lor în tranzit între aceste setări este în continuare responsabilitatea îngrijitorului primar - fie direct, fie prin coordonare și cooperare cu un îngrijitor mandatar (de exemplu la și de la școală sau când aducerea apei, combustibilului, hranei sau furajelor pentru animale). Copiii sunt, de asemenea, considerați că sunt „în grija” unui îngrijitor primar sau mandatar, în timp ce sunt nesupravegheați fizic într-un cadru de îngrijire, de exemplu, în timp ce se joacă în afara vederii sau navighează pe internet nesupravegheați. Setările obișnuite de îngrijire includ case de familie, școli și alte instituții de învățământ, instituții de îngrijire timpurie pentru copii, centre de îngrijire după școală, activități de agrement, sport, culturale și recreative, instituții religioase și lăcașuri de cult. În instituțiile medicale, de reabilitare și de îngrijire, la locul de muncă și în justiție, copiii se află în custodia profesioniștilor sau a actorilor de stat, care trebuie să respecte interesul superior al copilului și să asigure drepturile sale la protecție, bunăstare și dezvoltare. Un al treilea tip de cadru în care trebuie asigurată protecția, bunăstarea și dezvoltarea copiilor, sunt cartierele, comunitățile și taberele sau așezările pentru refugiați și persoane strămutate de conflicte și / sau dezastre naturale.¹⁴

35. Copii fără îngrijitori evidenți primari sau îngrijitori mandatar. Articolul 19 se aplică, de asemenea, copiilor fără un îngrijitor primar sau mandatar sau altei persoane cărora i se încredințează protecția și bunăstarea copilului, cum ar fi, de exemplu, copiii din gospodăriile conduse de copii, copiii aflați în situații de stradă, copiii părinților emigranți sau copii neînsoțiți în afara țării de origine.¹⁵ Statul parte este obligat să-și asume responsabilitatea în calitate de îngrijitor de facto sau „cel care are grija copilului”, chiar dacă acești copii nu se află în contextul de îngrijire fizică, cum ar fi casele de plasament, casele de grup sau instituțiile ONG-urilor. Statul parte are obligația „să asigure copilului protecția și îngrijirea necesară pentru bunăstarea sa” (art. 3, paragraful 2) și să „asigure îngrijirea alternativă” la „un copil temporar sau permanent lipsit de mediul său familial” (art. 20). Există diferite modalități de a garanta drepturile acestor copii, de preferință în cadrul unor îngrijiri de tip familial, care trebuie examinate cu atenție în ceea ce privește riscul ca acești copii să fie expuși violenței.

36. Autorii violenței. Copiii pot fi supuși violenței de către îngrijitori primari sau împuterniciți și / sau de către alții împotriva cărora îngrijitorul lor oferă protecție (de exemplu, vecinii, colegii și străinii). Mai mult, copiii sunt expuși riscului de a fi expuși violenței în numeroase situații în care profesioniștii și actorii de stat și-au folosit adesea în mod abuziv puterea asupra copiilor, cum ar fi școlile, casele rezidențiale, secțiile de poliție sau instituțiile de justiție. Toate aceste condiții intră sub incidența articolului 19, care nu se limitează la violența comisă exclusiv de îngrijitori într-un context personal.

3. „vor lua ...”

37. „Vor lua” este un termen care nu lasă nicio libertate la discreția statelor părți. În consecință, statele părți au obligația strictă de a întreprinde „toate măsurile corespunzătoare” pentru a pune în aplicare pe deplin acest drept pentru toți copiii.

4. „toate măsurile legislative, administrative, sociale și educaționale corespunzătoare”

38. Măsuri generale de implementare și monitorizare. Comitetul atrage atenția statelor părți asupra comentariului general nr. 5 (2003) privind măsurile generale de punere în aplicare a Convenției privind drepturile copilului.¹⁶ De asemenea, Comitetul face trimitere statelor părți la comentariul său general nr. 2 (2002) privind rolul instituțiilor naționale independente pentru drepturile omului în promovarea și protecția drepturilor copilului. Aceste măsuri de implementare și monitorizare sunt esențiale pentru a aduce articolul 19 în realitate.

¹⁴ Studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor descrie situațiile în care apare violența împotriva copiilor; vezi, de asemenea, îndrumările detaliate disponibile în Orientările pentru îngrijirea alternativă a copiilor.

¹⁵ Așa cum a fost definit în comentariul general al Comitetului nr. 6 (2005), para. 7.

¹⁶ A se vedea în special par. 9 (gama de măsuri necesare), 13 și 15 (privind retragerea și eligibilitatea rezervelor) și 66 și 67 (diseminarea Convenției).

39. **„Toate măsurile corespunzătoare ...”**. Termenul „corespunzător” se referă la gama amplă de măsuri care acoperă toate sectoarele guvernamentale, care trebuie utilizate și eficiente pentru a preveni și a răspunde la toate formele de violență. „Corespunzător” nu poate fi interpretat în sensul acceptării unor forme de violență. Este necesar un sistem integrat, coeziv, interdisciplinar și coordonat, care să încorporeze întreaga gamă de măsuri identificate la articolul 19 paragraful 1, în întreaga gamă de intervenții enumerate la paragraful 2. Programele și activitățile izolate care nu sunt integrate în politica și infrastructurile guvernamentale durabile și coordonate vor avea efecte limitate. Participarea copiilor este esențială în dezvoltarea, monitorizarea și evaluarea măsurilor prezentate aici.

40. Măsurile legislative se referă atât la legislație, inclusiv la buget, cât și la măsurile de punere în aplicare și executare. Acestea cuprind legi naționale, provinciale și municipale și toate reglementările relevante, care definesc cadrele, sistemele, mecanismele și rolurile și responsabilitățile agențiilor și ofițerilor competenți.

41. Statele părți care nu au făcut încă acest lucru trebuie:

(a) să ratifice cele două protocoale opționale la Convenție și alte instrumente internaționale și regionale privind drepturile omului care asigură protecția copiilor, inclusiv Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități și Protocolul său opțional și Convenția împotriva torturii și a altor persoane crude, inumane sau Tratament sau Pedeapsă Degradantă;

(b) să revizuiască și să retragă declarațiile și rezervele contrare obiectului și scopului Convenției sau altfel contrare dreptului internațional;

(c) să consolideze cooperării cu organele tratate și alte mecanisme pentru drepturile omului;

(d) Revizuirea și modificarea legislației interne în conformitate cu articolul 19 și punerea sa în aplicare în cadrul holistic al Convenției, stabilirea unei politici cuprinzătoare privind drepturile copilului și asigurarea interzicerii absolute a tuturor formelor de violență împotriva copiilor în toate contextele și a sancțiunilor eficiente și corespunzătoare împotriva făptașilor;¹⁷

(e) să asigure alocări bugetare corespunzătoare pentru punerea în aplicare a legislației și a tuturor celorlalte măsuri adoptate pentru a pune capăt violenței împotriva copiilor;

(f) Asigură protecția copiilor victime și martori și accesul efectiv la despăgubiri și reparații;

(g) Asigurați-vă că legislația relevantă asigură o protecție corespunzătoare a copiilor în raport cu mass-media și TIC;

(h) să stabilească și să pună în aplicare programe sociale pentru a promova creșterea optimă a copiilor, oferind, prin servicii integrate, sprijinul necesar pentru copil și pentru cei care au grija acestuia;

(i) Aplicarea legii și a procedurilor judiciare într-un mod corespunzător pentru copii, inclusiv căile de atac disponibile copiilor în cazul încălcării drepturilor;

(j) Înființarea și sprijinirea unei instituții naționale independente pentru drepturile copiilor.

42. Măsurile administrative ar trebui să reflecte obligațiile guvernamentale de a stabili politici, programe, sisteme de monitorizare și supraveghere necesare pentru a proteja copilul de toate formele de violență. Acestea includ:

(a) *La nivel de guvern național și subnațional:*

(i) Stabilirea unui punct focal guvernamental pentru coordonarea strategiilor și serviciilor de protecție a copilului;

¹⁷ În contextul „sanctiunilor”, termenul „făptașii” exclude copiii care își fac rău. Tratatamentul copiilor care dăunează altor copii trebuie să fie educativ și terapeutic.

(ii) Definirea rolurilor, responsabilităților și relațiilor dintre părțile interesate din comitetele de coordonare inter-agenții în vederea gestionării, monitorizării și răspunderii lor eficiente a organismelor de implementare la nivel național și subnațional;

(iii) Asigurarea faptului că procesul de descentralizare a serviciilor le protejează calitatea, responsabilitatea și distribuția echitabilă;

(iv) Implementarea unor procese de bugetare sistematice și transparente pentru a utiliza cât mai bine resursele alocate pentru protecția copilului, inclusiv prevenirea;

(v) Stabilirea unui sistem național de colectare a datelor cuprinzător și fiabil pentru a asigura monitorizarea și evaluarea sistematică a sistemelor (analize de impact), servicii, programe și rezultate, pe baza indicatorilor aliniați la standardele universale și ajustate și ghidate de obiectivele stabilite local și obiective;

(vi) Acordarea de sprijin instituțiilor naționale independente pentru drepturile omului și promovarea instituirii unor mandate specifice pentru drepturile copilului, precum avocații parlamentari pentru drepturile copilului, acolo unde acestea nu există încă.¹⁸

(b) La nivelurile instituțiilor guvernamentale, profesionale și ale societății civile:

(i) Dezvoltarea și implementarea (prin procese participative care încurajează proprietatea și durabilitatea):

a. Politici de protecție a copilului între agenții și între agenții;

b. Coduri etice profesionale, protocoale, memorandumuri de înțelegere și standarde de îngrijire pentru toate serviciile și setările de îngrijire a copiilor (inclusiv grădinițe, școli, spitale, cluburi sportive și instituții rezidențiale etc.);

(ii) Implicarea instituțiilor academice de predare și formare în ceea ce privește inițiativele de protecție a copilului;

(iii) Promovarea unor programe de cercetare bune.

43. Măsurile sociale ar trebui să reflecte angajamentul guvernului de a îndeplini drepturile de protecție a copilului și să ofere servicii de bază și specifice. Acestea pot fi inițiate și puse în aplicare atât de actorii statului, cât și de cei ai societății civile, sub responsabilitatea statului. Astfel de măsuri includ:

(a) Măsuri de politică socială pentru reducerea riscurilor și prevenirea violenței împotriva copiilor, de exemplu:

(i) Integrarea măsurilor de îngrijire și protecție a copiilor în sistemele principale de politică socială;

(ii) Identificarea și prevenirea factorilor și circumstanțelor care împiedică accesul grupurilor vulnerabile la servicii și exercitarea deplină a drepturilor lor (inclusiv copiii indigeni și minoritari și copiii cu dizabilități, printre altele);

(iii) Strategii de reducere a sărăciei, inclusiv sprijin financiar și social pentru familiile expuse riscului;

(iv) Politici de sănătate și siguranță publică, locuințe, ocupare și educație;

(v) Acces îmbunătățit la serviciile de sănătate, asistență socială și justiție;

(vi) Planificarea „orașelor prietenoase cu copiii”;

(vii) Cerere redusă și acces la alcool, droguri ilegale și arme;

¹⁸ A se vedea comentariul general nr. 2, în special par. 1, 2, 4 și 19.

(viii) Colaborarea cu mass-media și industria TIC pentru a elabora, promova și aplica standarde globale pentru îngrijirea și protecția copiilor;

(ix) Elaborarea de orientări pentru protejarea copiilor de informațiile și materialele produse de mass-media care nu respectă demnitatea umană și integritatea copilului, abolirea limbajului stigmatizant, abținerea de la difuzarea rapoartelor de revictimizare a evenimentelor din familie sau din alte părți care afectează un copil și promovarea metodelor profesionale de investigație bazate pe utilizarea diverselor surse care pot fi examinate de toate părțile implicate;

(x) Oportunități pentru copii de a-și exprima punctul de vedere și așteptările în mass-media și de a fi implicați nu doar în programe pentru copii, ci și implicați în producerea și transmiterea tuturor tipurilor de informații, inclusiv în calitate de reporteri, analiști și comentatori pentru a sprijini o imagine corespunzătoare a copiilor și a copilăriei în public.

(b) Programe sociale pentru a sprijini copilul individual și pentru a sprijini familia copilului și alți îngrijitori pentru a asigura o creștere optimă a copilului, de exemplu:

(i) Pentru copii: îngrijirea copiilor, dezvoltarea timpurie a copilului și programe de îngrijire după școală; grupuri și cluburi pentru copii și tineri; consiliere pentru copiii care se confruntă cu dificultăți (inclusiv auto-vătămare); Linii de asistență pentru copii fără taxă 24 de ore cu personal instruit; servicii de asistență maternală care fac obiectul unei revizuii periodice;

(ii) Pentru familii și alți îngrijitori: grupuri de ajutor reciproc bazate pe comunitate pentru a aborda provocările psihosociale și economice (de exemplu grupurile de părinți și microcredite); programe de asistență socială pentru a sprijini nivelul de trai al familiilor, inclusiv alocații directe pentru copii la o anumită vârstă; asistență de consiliere pentru îngrijitorii care au dificultăți în angajare, locuințe și / sau creșterea copiilor; programe terapeutice (inclusiv grupuri de ajutor reciproc) pentru a ajuta îngrijitorii cu provocări legate de violența domestică, dependențe de alcool sau droguri sau cu alte nevoi de sănătate mintală.

44. Măsurile educaționale ar trebui să abordeze atitudini, tradiții, obiceiuri și practici comportamentale care acceptă și promovează violența împotriva copiilor. Ar trebui să încurajeze discuțiile deschise despre violență, inclusiv implicarea mass-media și a societății civile. Aceștia ar trebui să sprijine abilitățile de viață ale copiilor, cunoștințele și participarea și să sporească capacitățile îngrijitorilor și profesioniștilor în contact cu copiii. Acestea pot fi inițiate și puse în aplicare atât de actorii statului, cât și de cei ai societății civile, sub responsabilitatea statului. Exemple specifice includ, dar nu se limitează la:

(a) Pentru toate părțile interesate: programe de informare publică, inclusiv campanii de conștientizare, prin intermediul liderilor de opinie și mass-media, pentru a promova creșterea pozitivă a copiilor și pentru a combate atitudinile și practicile sociale negative care tolerează sau încurajează violența; diseminarea Convenției, a prezentului comentariu general și a rapoartelor statului parte în formate accesibile pentru copii; sprijinirea măsurilor de educare și consiliere privind protecția în contextul TIC;

(b) Pentru copii: furnizarea de informații exacte, accesibile și corespunzătoare vârstei și abilitare cu privire la abilitățile de viață, auto-protecție și riscuri specifice, inclusiv cele referitoare la TIC și modul de a dezvolta relații pozitive de la egal la egal și de a combate agresiunea; împuternicirea cu privire la drepturile copilului în general și în special cu privire la dreptul de a fi ascultat și de a avea opiniile lor luate în serios prin programa școlară și în alte moduri;

(c) Pentru familii și comunități: educație privind creșterea pozitivă a copiilor pentru părinți și îngrijitori; furnizarea de informații corecte și accesibile cu privire la riscurile specifice și modul de ascultare a copiilor și luarea lor în serios;

(d) *Pentru profesioniști și instituții (guvern și societate civilă):*

(i) Furnizarea de formare inițială și continuă generală și specifică rolului (inclusiv intersectorial acolo unde este necesar) cu privire la abordarea drepturilor copilului la articolul 19 și aplicarea sa în practică, pentru toți profesioniștii și neprofesioniștii care lucrează cu și pentru, copii (inclusiv profesori la toate nivelurile sistemului educațional, asistenți sociali, medici, asistenți medicali și alți profesioniști din domeniul sănătății, psihologi, avocați, judecători, polițiști, ofițeri de probă și închisoare, jurnaliști, lucrători comunitari, îngrijitori rezidențiali, funcționari publici și funcționari publici, ofițeri de azil și lideri tradiționali și religioși);

(ii) Dezvoltarea schemelor de certificare recunoscute oficial în asociere cu instituții de educație și formare profesională și societăți profesionale pentru a reglementa și recunoaște o astfel de formare;

(iii) Asigurarea faptului că Convenția face parte din programa educațională a tuturor profesioniștilor care se așteaptă să lucreze cu și pentru copii;

(iv) Sprijinirea „școlilor prietenoase cu copiii” și a altor inițiative care includ, printre altele, respectul pentru participarea copiilor;

(v) Promovarea cercetării privind îngrijirea și protecția copiilor.

B. Articolul 19 paragraful 2

„Acele măsuri de protecție vor cuprinde, după caz ...”

45. Gama de intervenții. Un sistem holistic de protecție a copilului necesită furnizarea de măsuri cuprinzătoare și integrate pe toată gama de etape identificate la articolul 19 paragraful 2, luând în considerare tradițiile socio-culturale și sistemul juridic al statului parte respectiv.¹⁹

46. Prevenirea. Comitetul subliniază în termeni cei mai puternici că protecția copilului trebuie să înceapă cu prevenirea proactivă a tuturor formelor de violență, precum și să interzică în mod explicit toate formele de violență. Statele au obligația de a adopta toate măsurile necesare pentru a se asigura că adulții responsabili de îngrijirea, îndrumarea și creșterea copiilor vor respecta și proteja drepturile copiilor. Prevenirea include sănătatea publică și alte măsuri pentru a promova în mod pozitiv creșterea copiilor, fără violență, pentru toți copiii și pentru a viza cauzele profunde ale violenței la nivelul copilului, familiei, făptuitorului, comunității, instituției și societății. Accentul pus pe prevenirea generală (primară) și țintită (secundară) trebuie să rămână primordial în orice moment în dezvoltarea și implementarea sistemelor de protecție a copilului. Măsurile preventive oferă cea mai mare rentabilitate pe termen lung. Cu toate acestea, angajamentul față de prevenire nu diminuează obligațiile statelor de a răspunde eficient la violență atunci când se produce.

47. Măsurile de prevenire includ, dar nu se limitează la:

(a) *Pentru toate părțile interesate:*

(i) Atitudini provocatoare care perpetuează toleranța și tolerarea violenței în toate formele sale, inclusiv genul, rasa, culoarea, religia, originea etnică sau socială, dizabilitatea și alte dezechilibre de putere;

(ii) Diseminarea informațiilor referitoare la abordarea holistică și pozitivă a Convenției cu privire la protecția copilului prin campanii publice creative, școli și educație de la egal la egal, familie, inițiative educaționale comunitare și instituționale, profesioniști și grupuri profesionale, ONG-uri și societatea civilă;

(iii) Dezvoltarea de parteneriate cu toate sectoarele societății, inclusiv copiii, ONG-urile și mass-media;

(b) *Pentru copii:*

(i) Înregistrarea tuturor copiilor pentru a le facilita accesul la servicii și procedurile de reparare;

(ii) Sprijinirea copiilor să se protejeze pe ei și pe colegii lor prin conștientizarea drepturilor lor și dezvoltarea abilităților sociale, precum și prin strategii de abilitare corespunzătoare vârstei;

(iii) Implementarea programelor de „mentorat” care angajează adulți responsabili și de încredere în viața copiilor identificați ca având nevoie de sprijin suplimentar dincolo de cel oferit de îngrijitorii lor;

¹⁹ Orientările detaliate disponibile în Orientările pentru îngrijirea alternativă a copiilor ar trebui, de asemenea, luate în considerare în fiecare etapă

(c) Pentru familii și comunități:

(i) Sprijinirea părinților și a îngrijitorilor pentru a înțelege, îmbrățișa și implementa o bună creștere a copiilor, pe baza cunoașterii drepturilor copilului, a dezvoltării copilului și a tehnicilor de disciplinare pozitivă pentru a sprijini capacitatea familiilor de a oferi copiilor îngrijire într-un mediu sigur;

(ii) Furnizarea de servicii prenatale și postnatale, programe de vizitare la domiciliu, programe de calitate pentru dezvoltarea timpurie a copilăriei și programe de generare a veniturilor pentru grupurile defavorizate;

(iii) Consolidarea legăturilor dintre serviciile de sănătate mintală, tratamentul pentru abuzul de substanțe și serviciile de protecție a copilului;

(iv) Furnizarea de programe de răgaz și centre de sprijin pentru familii pentru familiile care se confruntă cu circumstanțe deosebit de dificile;

(v) Furnizarea de adăposturi și centre de criză pentru părinții (majoritatea femeilor) care au suferit violență acasă și copiii lor;

(vi) Acordarea de asistență familiei prin adoptarea de măsuri care promovează unitatea familiei și asigură copiilor exercitarea deplină și exercitarea drepturilor lor în medii private, ținându-se de la intervenția nejustificată în relațiile private și familiale ale copiilor, în funcție de circumstanțe.²⁰

(d) Pentru profesioniști și instituții (guvern și societate civilă):

(i) Identificarea oportunităților de prevenire și informarea politicii și a practicilor pe baza studiilor de cercetare și a culegerii de date;

(ii) Implementarea, printr-un proces participativ, a politicilor și procedurilor de protecție a copilului bazate pe drepturi și a codurilor de etică profesională și a standardelor de îngrijire;

(iii) Prevenirea violenței în mediul de îngrijire și justiție, printre altele, prin dezvoltarea și implementarea serviciilor comunitare pentru a utiliza instituționalizarea și detenția numai în ultimă instanță și numai dacă este în interesul copilului.

48. Identificare.²¹ Aceasta include identificarea factorilor de risc pentru anumite persoane sau grupuri de copii și îngrijitori (pentru a declanșa inițiative de prevenire direcționate) și identificarea semnelor maltratării efective (pentru a declanșa o intervenție corespunzătoare cât mai curând posibil). Acest lucru necesită ca toți cei care intră în contact cu copiii să fie conștienți de factorii de risc și indicatorii tuturor formelor de violență, să fi primit îndrumări cu privire la modul de interpretare a acestor indicatori și să aibă cunoștințele necesare, disponibilitatea și capacitatea de a întreprinde acțiuni corespunzătoare (inclusiv furnizarea de protecție de urgență). Copiilor trebuie să li se ofere cât mai multe oportunități posibile pentru a semnaliza problemele emergente înainte de a ajunge la o stare de criză și pentru ca adulții să recunoască și să acționeze asupra acestor probleme, chiar dacă copilul nu solicită în mod explicit ajutorul. O vigilență deosebită este necesară atunci când vine vorba de grupuri marginalizate de copii care devin deosebit de vulnerabili datorită metodelor lor alternative de comunicare, imobilității lor și / sau percepției percepute că sunt incompetenți, cum ar fi copiii cu dizabilități. Ar trebui să se ofere cazare rezonabilă pentru a se asigura că sunt capabili să comunice și să semnaleze problemele în mod egal cu ceilalți.

49. Raportare.²² Comitetul recomandă cu tărie tuturor statelor părți să dezvolte mecanisme de sprijin sigure, bine mediatizate, confidențiale și accesibile pentru copii, reprezentanții lor și alte persoane pentru a

raporta violența împotriva copiilor, inclusiv prin utilizarea de linii de asistență telefonică gratuită nonstop și a altor TIC. Stabilirea mecanismelor de raportare include: (a) furnizarea de informații corespunzătoare pentru a facilita

²⁰ Comitetul pentru Drepturile Omului, comentariu general nr. 17 (1989) privind drepturile copilului; Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Olsson vs. Suedia (nr. 1), Hotărârea din 24 martie 1988, seria A nr. 130, paragraful 81; Curtea Interamericana a Drepturilor Omului, Velásquez Rodríguez vs. Honduras, Hotărârea pe fond, 10 ianuarie 1989, Seria C, nr. 3, paragraful 172.

²¹ Paragrafele 48 și ff pot fi aplicate și proceselor din sistemele de justiție informale și obișnuite.

²² A se vedea, de asemenea, Orientările privind justiția în chestiuni care implică copii victime și martori ai infracțiunilor.

depunerea reclamațiilor; (b) participarea la anchete și proceduri judiciare; (c) elaborarea de protocoale corespunzătoare pentru circumstanțe diferite și care să fie cunoscute copiilor și publicului larg; (d) stabilirea de servicii conexe de sprijin pentru copii și familii; și (e) instruirea și furnizarea de sprijin continuu personalului pentru a primi și avansa informațiile primite prin intermediul sistemelor de raportare. Mecanismele de raportare trebuie să fie combinate cu și ar trebui să se prezinte ca servicii orientate către ajutor, care oferă asistență socială și de sănătate publică, mai degrabă decât ca declanșatoare de răspunsuri care sunt în primul rând punitive. Dreptul copiilor de a fi ascultați și de a li se lua în considerare opiniile în serios trebuie respectat. În fiecare țară, raportarea unor cazuri, suspiciuni sau riscuri de violență ar trebui, cel puțin, să fie solicitată de profesioniștii care lucrează direct cu copiii. Când rapoartele sunt făcute cu bună-credință, trebuie să existe procese pentru a asigura protecția profesionistului care face raportul.

50. Referire. Persoana care primește raportul ar trebui să aibă îndrumări și instruire clare cu privire la momentul și modul de trimitere a problemei oricărei agenții responsabile cu coordonarea răspunsului. Ulterior, recomandările intersectoriale pot fi făcute de către profesioniști și administratori instruiți atunci când se constată că copiii au nevoie de protecție (imediată sau pe termen lung) și servicii specializate de sprijin. Profesioniștii care lucrează în cadrul sistemului de protecție a copilului trebuie să fie instruiți în cooperare inter-agenții și protocoale de colaborare. Procesul va implica: (a) o evaluare participativă, multidisciplinară, a nevoilor pe termen scurt și lung ale copilului, îngrijitorilor și familiei, care invită și acordă ponderea cuvenită opiniilor copilului, precum și celor ale îngrijitorilor și familiei; (b) partajarea rezultatelor evaluării cu copilul, îngrijitorii și familia; (c) trimiterea copilului și a familiei la o serie de servicii pentru a satisface aceste nevoi; și (d) urmărirea și evaluarea corespunzătoare a intervenției.

51. Investigație. Investigația cazurilor de violență, indiferent dacă este raportată de copil, de un reprezentant sau de o parte externă, trebuie să fie întreprinsă de profesioniști calificați, care au beneficiat de o formare cuprinzătoare specifică rolului și necesită o abordare bazată pe drepturile copilului și sensibilă la copil. Procedurile de investigație riguroase, dar sensibile la copii, vor ajuta la asigurarea identificării corecte a violenței și vor oferi dovezi pentru proceduri administrative, civile, de protecție a copilului și penale. Trebuie acordată o atenție deosebită pentru a evita supunerea copilului la un prejudiciu suplimentar prin procesul anchetei. În acest scop, toate părțile sunt obligate să invite și să acorde importanța cuvenită opiniilor copilului.

52. Tratament. „Tratamentul” este unul dintre numeroasele servicii necesare pentru „promovarea recuperării fizice și psihologice și a reintegrării sociale” pentru copiii care au suferit violență și trebuie să aibă loc „într-un mediu care favorizează sănătatea, respectul de sine și demnitatea copilului” (art. 39). În acest sens, trebuie să se acorde atenție: (a) invitării și acordării greutății cuvenite opiniilor copilului; (b) siguranța copilului; (c) posibila nevoie pentru plasarea ei imediată în siguranță; și (d) influențele previzibile ale intervențiilor potențiale asupra bunăstării, sănătății și dezvoltării pe termen lung a copilului. La identificarea abuzului pot fi necesare servicii și asistență medicală, de sănătate mintală, sociale și juridice, precum și servicii de urmărire pe termen mai lung. O gamă completă de servicii, inclusiv conferințe de grup familial și alte practici similare, ar trebui să fie puse la dispoziție. De asemenea, sunt necesare servicii și tratament pentru autorii violenței, în special pentru copiii care au comis violența. Copiii care sunt agresivi față de ceilalți copii au fost deseori privați de o familie grijulie și de un mediu comunitar. Aceștia trebuie considerați ca victime ale condițiilor lor de creștere a copilului, care îi îmbibă cu frustrare, ură și agresivitate. Măsurile educaționale trebuie să aibă prioritate și să fie direcționate pentru a-și îmbunătăți atitudinile, competențele și comportamentele pro-sociale. În același timp, condițiile de viață ale acestor copii trebuie examinate pentru a le promova îngrijirea și susținerea și a celorlalți copii din familie și vecinătate. În ceea ce privește copiii care își fac rău, se recunoaște că acest lucru este un rezultat al suferinței psihologice severe și poate fi rezultatul violenței celorlalți. Autovătămarea nu trebuie criminalizată. Intervențiile trebuie să fie de sprijin și nu în niciun fel punitive.

53. Urmărire. Următoarele trebuie să fie întotdeauna clare: (a) cine are responsabilitatea pentru copil și familie de la raportare și recomandare până la urmărire; (b) obiectivele oricărei acțiuni întreprinse - care trebuie discutată pe deplin cu copilul și alte părți interesate relevante; (c) detaliile, termenele de implementare și durata propusă a oricărei intervenții; și (d) mecanisme și date pentru revizuirea, monitorizarea și evaluarea acțiunilor. Continuitatea între etapele intervenției este esențială și acest lucru se poate realiza cel mai bine printr-un proces de gestionare a cazurilor. Un ajutor eficient necesită ca acțiunile, odată decise printr-un proces participativ, să nu fie supuse unei întârzieri nejustificate. Urmărirea trebuie înțeleasă în contextul articolului 39 (recuperare și reintegrare), al articolului 25 (revizuirea periodică a tratamentului și plasamentelor), al articolului 6, paragraful 2 (dreptul la dezvoltare) și al articolului 29 (obiectivele educației care prezintă intenții și aspirații pentru dezvoltare). Contactul copilului cu ambii părinți ar trebui să fie asigurat în conformitate cu articolul 9 paragraful 3, cu excepția cazului în care acest lucru este contrar interesului superior al copilului.

54. Implicarea judiciară.²³ În orice moment și în toate cazurile, trebuie respectat procesul corespunzător. În special, protecția și dezvoltarea în continuare a copilului și interesul său superior (și interesul superior al altor copii în cazul în care există riscul ca autorul să recidiveze) trebuie să formeze scopul principal al luării deciziilor, având în vedere cea mai puțin intruzivă intervenție, astfel cum justifică circumstanțele. În plus, Comitetul recomandă respectarea următoarelor garanții:

(a) Copiii și părinții lor trebuie informați prompt și în mod corespunzător de către sistemul de justiție sau de alte autorități competente (cum ar fi poliția, imigrația sau serviciile educaționale, sociale sau de îngrijire a sănătății);

(b) Copiii victime ale violenței ar trebui tratați într-un mod sensibil și sensibil pentru copii pe tot parcursul procesului de justiție, luând în considerare situația lor personală, nevoile, vârsta, sexul, dizabilitatea și nivelul de maturitate și respectându-le pe deplin fizic, mental și moral integritate;

(c) Implicarea judiciară ar trebui să fie preventivă acolo unde este posibil, încurajând în mod proactiv un comportament pozitiv, precum și interzicând comportamentul negativ. Implicarea judiciară ar trebui să fie un element al unei abordări coordonate și integrate între sectoare, sprijinind și facilitând alți profesioniști să lucreze cu copiii, îngrijitorii, familiile și comunitățile și facilitând accesul la întreaga gamă de servicii de îngrijire și protecție a copiilor disponibile;

(d) În toate procedurile care implică copii victime ale violenței, trebuie aplicat principiul celerității, respectând în același timp statul de drept.

55. Implicarea judiciară poate consta în următoarele:

(a) Răspunsuri diferențiate și mediatizate, cum ar fi conferințe de grup familial, mecanisme alternative de soluționare a litigiilor, justiție restaurativă și acorduri de rudenie (în care procesele respectă drepturile omului, sunt responsabile și sunt gestionate de facilitatori instruiți);

(b) Intervenția instanței pentru minori sau a familiei care conduce la o măsură specifică de protecție a copilului;

(c) Procedurile de drept penal, care trebuie aplicate strict pentru a elimina practica pe scară amplă a impunității de jure sau de facto, în special a actorilor de stat;

(d) Proceduri disciplinare sau administrative împotriva profesioniștilor pentru comportament neglijent sau inadecvat în tratarea cazurilor suspectate de maltratare a copiilor (fie proceduri interne în contextul organismelor profesionale pentru încălcarea codurilor de etică sau a standardelor de îngrijire, fie proceduri externe);

(e) Ordonanțe judiciare pentru a asigura despăgubirea și reabilitarea copiilor care au suferit violență în diferitele sale forme.

56. Atunci când este cazul, ar trebui instituite instanțe specializate pentru minori sau familii și proceduri penale pentru copiii victime ale violenței. Aceasta ar putea include înființarea de unități specializate în cadrul poliției, justiției și parchetului, cu posibilitatea de a oferi cazare în procesul judiciar pentru a asigura participarea egală și echitabilă a copiilor cu dizabilități. Toți profesioniștii care lucrează cu și pentru copii și implicați în astfel de cazuri ar trebui să beneficieze de o formare interdisciplinară specifică cu privire la drepturile și nevoile copiilor de diferite grupe de vârstă, precum și la procedurile care sunt adaptate acestora.

În timp ce implementați o abordare multidisciplinară, normele profesionale privind confidențialitatea ar trebui respectate. Decizia de a separa un copil de părinții săi sau de mediul familial trebuie luată numai atunci când este în interesul superior al copilului (art. 9 și art. 20, paragraful 1). Cu toate acestea, în cazurile de violență în care făptașii sunt îngrijitori primari, în cadrul garanțiilor pentru drepturile copilului enumerate mai sus și în funcție de gravitate și de alți factori, măsurile de intervenție axate pe tratament social și educațional și o abordare restaurativă sunt adesea preferabile unei implicări judiciare pur punitive. . Ar trebui să existe remedii eficiente, inclusiv despăgubiri pentru victime și acces la mecanisme de despăgubire și mecanisme de recurs sau de plângeri independente.

²³ A se vedea, de asemenea: Liniile directoare ale Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind justiția prietenoasă copilului, adoptate la 17 noiembrie 2010; Liniile directoare privind justiția în chestiuni care implică copii victime și martori ai infracțiunilor; și rezoluția Adunării Generale 65/213.

57. Proceduri eficiente. Astfel de măsuri de protecție menționate la articolul 19, paragrafele 1 și 2, precum și integrate într-o abordare de construire a sistemelor (a se vedea punctul 71), necesită „proceduri eficiente” pentru a asigura aplicarea, calitatea, relevanța, accesibilitatea, impactul și eficiența acestora. Astfel de proceduri ar trebui să includă:

- (a) Coordonarea intersectorială, mandatată prin protocoale și memorandumuri de înțelegere, după caz;
- (b) Dezvoltarea și implementarea colectării și analizei sistematice și continue de date;
- (c) Dezvoltarea și implementarea unei agende de cercetare; și
- (d) Dezvoltarea de obiective și indicatori măsurabili în legătură cu politicile, procesele și rezultatele pentru copii și familii.

58. Indicatorii de rezultat ar trebui să se concentreze asupra dezvoltării și bunăstării pozitive a copilului ca persoană cu drepturi, dincolo de un accent pur îngust asupra incidenței, prevalenței și tipurilor sau gradului de violență. Revizuirile privind decesele copiilor, revizuirile critice ale vătămarilor, anchetele și revizuirile sistematice trebuie, de asemenea, luate în considerare la identificarea cauzelor subiacente ale violenței și la recomandarea unor acțiuni corective. Cercetarea trebuie să se bazeze pe corpul existent de cunoștințe internaționale și naționale privind protecția copilului și să beneficieze de o colaborare interdisciplinară și internațională pentru a maximiza complementaritatea. (A se vedea, de asemenea, punctul 72 (j) privind responsabilitatea în raport cu cadrele naționale de coordonare).

V. Interpretarea articolului 19 în contextul mai amplu al Convenției

59. Definiția abordării drepturilor copilului. Respectarea demnității, vieții, supraviețuirii, bunăstării, sănătății, dezvoltării, participării și nediscriminării copilului ca persoană purtătoare de drepturi ar trebui stabilită și susținută ca obiectiv preeminent al politicilor statelor părți cu privire la copii. Acest lucru se realizează cel mai bine prin respectarea, protejarea și îndeplinirea tuturor drepturilor din Convenție (și din protocoalele sale opționale). Aceasta necesită o schimbare de paradigmă de la abordările de protecție a copilului, în care copiii sunt percepuți și tratați ca „obiecte” care au nevoie de asistență, mai degrabă decât ca titulari de drepturi îndreptățiți la drepturi de protecție care nu sunt negociabile. O abordare a drepturilor copilului este una care promovează realizarea drepturilor tuturor copiilor, astfel cum sunt prevăzute în Convenție, prin dezvoltarea capacității deținătorilor de obligații de a-și îndeplini obligațiile de a respecta, proteja și îndeplini drepturile (art. 4) și capacitatea drepturilor deținătorii să își revendice drepturile, îndrumați în permanență de drepturile la nediscriminare (art. 2), luarea în considerare a interesului superior al copilului (art. 3, paragraful 1), viață, supraviețuire și dezvoltare (art. 6)) și respectul pentru punctele de vedere ale copilului (art. 12). Copiii au, de asemenea, dreptul de a fi direcționați și îndrumați în exercitarea drepturilor lor de către îngrijitori, părinți și membri ai comunității, în conformitate cu capacitățile de evoluție ale copiilor (art. 5). Această abordare a drepturilor copilului este holistică și pune accent pe sprijinirea punctelor forte și a resurselor copilului însuși și a tuturor sistemelor sociale din care copilul face parte: familie, școală, comunitate, instituții, sisteme religioase și culturale.

60. Articolul 2 (nediscriminare). Comitetul subliniază faptul că statele părți vor lua măsuri corespunzătoare pentru a asigura fiecărui copil dreptul la protecție împotriva tuturor formelor de violență „fără discriminare de niciun fel, indiferent de rasa, culoarea, sexul, limba, copilul sau părintele său sau tutorele legal., religie, opinie politică sau de altă natură, origine națională, etnică sau socială, proprietate, handicap,

naștere sau alt statut”. Aceasta include discriminarea bazată pe prejudecăți față de copiii exploatați sexual din punct de vedere comercial, copii aflați în situații de stradă sau copii aflați în conflict cu legea sau pe baza îmbrăcămintei și comportamentului copiilor. Statele părți trebuie să abordeze discriminarea împotriva grupurilor vulnerabile sau marginalizate de copii, așa cum este subliniat la punctul 72 litera (g) din prezentul comentariu general, și să depună eforturi proactive pentru a se asigura că acestor copii li se asigură dreptul la protecție în mod egal cu toți ceilalți copii.

61. Articolul 3 (interesul superior al copilului). Comitetul subliniază că interpretarea interesului superior al copilului trebuie să fie în concordanță cu întreaga convenție, inclusiv cu obligația de a proteja copiii de toate formele de violență. Nu poate fi folosit pentru a justifica practicile, inclusiv pedepsele corporale și alte forme de pedepse crude sau degradante, care intră în conflict cu demnitatea umană a copilului și dreptul la integritate fizică. Judecata unui adult cu privire la interesele superioare ale unui copil nu poate anula obligația de a respecta toate drepturile copilului în temeiul Convenției. În special, Comitetul susține că interesul superior al copilului este cel mai bine servit prin:

(a) Prevenirea tuturor formelor de violență și promovarea creșterii pozitive a copiilor, subliniind necesitatea concentrării pe prevenirea primară în cadrul național de coordonare;

(b) Investiții corespunzătoare în resurse umane, financiare și tehnice dedicate implementării unui sistem integrat de protecție și sprijin al copilului bazat pe drepturile copilului.

62. Articolul 6 (viață, supraviețuire și dezvoltare). Protecția împotriva tuturor formelor de violență trebuie luată în considerare nu numai în ceea ce privește dreptul copilului la „viață” și „supraviețuire”, ci și în ceea ce privește dreptul lor la „dezvoltare”, care trebuie interpretat în conformitate cu obiectivul general al copilului protecție. Astfel, obligația statului parte include protecția cuprinzătoare împotriva violenței și exploatării care ar pune în pericol dreptul copilului la viață, supraviețuire și dezvoltare. Comitetul se așteaptă ca statele să interpreteze „dezvoltarea” în sensul său cel mai amplu ca pe un concept holistic, cuprinzând dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală, psihologică și socială a copilului. Măsurile de punere în aplicare ar trebui să vizeze realizarea unei dezvoltări optime pentru toți copiii.

63. Articolul 12 (dreptul de a fi ascultat). Comitetul este de părere că participarea copiilor promovează protecția, iar protecția copilului este esențială pentru participare. Dreptul copilului de a fi audiat începe deja cu copii foarte mici, care sunt deosebit de vulnerabili la violență. Opiniile copiilor trebuie invitate și luate în considerare ponderea cuvenită ca etapă obligatorie în fiecare moment al unui proces de protecție a copilului. Dreptul copilului de a fi ascultat are o relevanță deosebită în situațiile de violență (a se vedea comentariul general al Comitetului nr. 12 (2009), par. 118 și următoarele). În ceea ce privește creșterea familiei și creșterea copiilor, Comitetul a exprimat faptul că acest drept joacă un rol preventiv împotriva tuturor formelor de violență în casă și familie. În plus, Comitetul subliniază importanța participării copiilor la dezvoltarea strategiilor de prevenire în general și la școală, în special la eliminarea și prevenirea agresiunii și a altor forme de violență în școală. Inițiativele și programele care vizează întărirea capacităților proprii ale copiilor de a elimina violența ar trebui sprijinite. Întrucât experiența violenței este în mod inerent lipsită de puteri, sunt necesare măsuri sensibile pentru a se asigura că intervențiile de protecție a copilului nu îi dezaprobă pe copii, ci mai degrabă contribuie pozitiv la recuperarea și reintegrarea lor printr-o participare atent facilitată. Comitetul observă că barierele din calea participării se confruntă cu grupuri deosebit de marginalizate și/sau discriminate. Abordarea acestor bariere este deosebit de relevantă pentru protecția copilului, deoarece acești copii sunt adesea cei mai afectați de violență.

64. Următoarele două articole ale Convenției au, de asemenea, o relevanță generală, ceea ce le conferă o semnificație specială pentru punerea în aplicare a articolului 19.

65. Articolul 4 (măsuri corespunzătoare). Articolul 4 obligă statele părți să întreprindă toate măsurile corespunzătoare pentru punerea în aplicare a tuturor drepturilor din Convenție, inclusiv articolul 19. În aplicarea articolului 4 din Convenție, trebuie remarcat faptul că dreptul la protecție împotriva tuturor formelor de violență prezentat la articolul 19 este un drept civil și o libertate. Punerea în aplicare a articolului 19 este, prin urmare, o obligație imediată și necalificată a statelor părți. În lumina articolului 4, indiferent de circumstanțele lor economice, statele sunt obligate să întreprindă toate măsurile posibile în vederea realizării drepturilor copilului, acordând o atenție specială grupurilor celor mai dezavantajate (a se vedea comentariul

general al Comitetului nr. 5, paragraful 8). Articolul subliniază că resursele disponibile trebuie utilizate la maximum.

66. Articolul 5 (îndrumarea și orientarea în concordanță cu capacitățile în evoluție). Punerea în aplicare a articolului 19 necesită recunoașterea și sprijinul pentru importanța primară a părinților, a familiilor extinse, a tutorilor legali și a membrilor comunității în îngrijirea și protecția copiilor și prevenirea violenței. Această abordare este în concordanță cu articolul 5, care promovează respectarea responsabilităților, drepturilor și îndatoririlor îngrijitorilor de a oferi, într-un mod compatibil cu capacitățile în evoluție ale copilului, o îndrumare și orientare corespunzătoare în exercitarea de către copil a drepturilor recunoscute în prezenta Convenție (inclusiv la articolul 19). (A se vedea, de asemenea, paragraful 72 litera (d) privind primatul familiilor în contextul cadrelor naționale de coordonare și alte articole relevante pentru familii).

67. Alte articole relevante. Convenția conține numeroase articole care se referă în mod explicit sau implicit la violență și protecția copilului. Articolul 19 ar trebui citit împreună cu aceste articole. Aceste referințe cuprinzătoare demonstrează necesitatea de a lua în considerare amenințarea omniprezentă la punerea în aplicare a drepturilor copilului prin violență în toate formele sale și de a asigura protecția copiilor în toate situațiile vieții și dezvoltării.

VI. Cadrul național de coordonare a violenței împotriva copiilor

68. Dincolo de planurile naționale de acțiune. Comitetul recunoaște că multe planuri naționale de acțiune adoptate de statele părți pentru punerea în aplicare a drepturilor copilului includ măsuri de interdicție, prevenire și eliminare a tuturor formelor de violență împotriva copiilor. Astfel de planuri de acțiune, deși contribuie la o mai mare plăcere a drepturilor copiilor, s-au confruntat cu toate acestea cu multe provocări în implementarea, monitorizarea, evaluarea și urmărirea lor. De exemplu, le-a lipsit adesea legăturile cu politica generală de dezvoltare, programele, bugetul și mecanismele de coordonare. Pentru a stabili un instrument mai fezabil și mai flexibil, Comitetul propune un „cadru de coordonare a violenței împotriva copiilor” pentru toate măsurile bazate pe drepturile copilului pentru a proteja copiii împotriva violenței în toate formele sale și pentru a sprijini un mediu protector.²⁴ Un astfel de cadru de coordonare poate fi utilizat în locul planurilor naționale de acțiune acolo unde acestea nu există încă sau în care se dovedesc dificile. Acolo unde planurile naționale de acțiune sunt deja puse în aplicare în mod eficient, cadrul de coordonare poate totuși să completeze acele eforturi, să stimuleze discuțiile și să genereze noi idei și resurse pentru a le îmbunătăți funcționarea.

69. Cadrul național de coordonare a violenței împotriva copiilor. Acest cadru de coordonare poate oferi un cadru comun de referință și un mecanism de comunicare între ministerele guvernamentale și, de asemenea, pentru actorii statului și ai societății civile la toate nivelurile în ceea ce privește măsurile necesare, pe toată gama de măsuri și la fiecare etapă de intervenție identificată la articolul 19. Poate promova flexibilitatea și creativitatea și permite dezvoltarea și implementarea inițiativelor conduse simultan atât de guvern, cât și de comunitate, dar care sunt totuși cuprinse într-un cadru general coeziv și coordonat. În recomandările și comentariile generale anterioare, inclusiv comentariul său general nr. 5 privind măsurile generale de punere în aplicare, Comitetul a îndemnat deja statele părți să elaboreze planuri și strategii pentru aspecte specifice ale Convenției (de exemplu, justiția pentru minori sau copilăria timpurie). În acest context, Comitetul recomandă dezvoltarea unui cadru național de coordonare privind protecția împotriva tuturor formelor de violență, inclusiv măsuri de prevenire cuprinzătoare.

70. Puncte de plecare diferite. Comitetul recunoaște că protejarea copiilor împotriva tuturor formelor de violență este extrem de dificilă în majoritatea țărilor și că statele părți proiectează și pun în aplicare măsuri din puncte de plecare foarte diferite, în ceea ce privește infrastructurile juridice, instituționale și de servicii existente, obiceiurile culturale și competențele profesionale, precum și niveluri de resurse.

71. Procesul de dezvoltare a unui cadru național de coordonare. Nu există un model unic pentru astfel de cadre de coordonare pentru a se elibera de toate formele de violență. Unele țări au investit într-un sistem discret de protecție a copiilor, în timp ce altele preferă să integreze problemele de protecție în sistemele obișnuite de implementare a drepturilor copiilor. Experiența arată că procesul de dezvoltare a unui sistem este esențial pentru implementarea cu succes a acestuia. Este necesară facilitarea abilității pentru a asigura participarea și participarea de către reprezentanții superiori ai tuturor grupurilor de părți interesate, posibil printr-un grup de lucru multidisciplinar care are puterea decizională corespunzătoare, care se întrunește în mod regulat și care este pregătit să fie ambițios. Un sistem de prevenire și protecție împotriva tuturor formelor de violență ar trebui să se bazeze pe punctele forte ale structurilor, serviciilor și organizațiilor formale și informale existente.

Lacunele ar trebui identificate și completate, pe baza obligațiilor menționate la articolul 19 și în contextul mai amplu al Convenției, și în alte instrumente internaționale și regionale privind drepturile omului și sprijinite de orientările furnizate în studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor, prezentul general comentarii și suporturi suplimentare de implementare. Planificarea națională ar trebui să fie un proces transparent și incluziv, cu dezvăluirea deplină a publicului larg și asigurarea implicării guvernului, ONG-urilor, experților în cercetare și practică profesională, părinților și copiilor. Ar trebui să fie accesibil și de înțeles atât pentru copii, cât și pentru adulți. Cadrul național de coordonare ar trebui să fie integral costat și finanțat, inclusiv resurse umane și tehnice, și prezentat, dacă este posibil, în cadrul bugetului național pentru copii.

²⁴ A se vedea, de asemenea, recomandările generale ale expertului independent pentru studiul Organizației Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor (A/61/299), paragraful 96.

72. Elemente care trebuie integrate în cadrul național de coordonare. Următoarele elemente trebuie integrate în măsuri (legislative, administrative, sociale și educaționale) și etapele de intervenție (de la prevenire până la recuperare și reintegrare):

(a) *Abordarea drepturilor copilului.* Această abordare se bazează pe declararea copilului ca titular al drepturilor și nu ca beneficiar al activităților binevoitoare ale adulților. Acesta include respectarea și încurajarea consultării și cooperării cu, și agenția copiilor, în proiectarea, implementarea, monitorizarea și evaluarea cadrului de coordonare și a măsurilor specifice din acesta, luând în considerare vârsta și capacitățile în evoluție ale copilului sau copiilor;

(b) *Dimensiunile de gen ale violenței împotriva copiilor.* Statele părți ar trebui să se asigure că politicile și măsurile iau în considerare diferitele riscuri cu care se confruntă fetele și băieții în ceea ce privește diversele forme de violență în diferite medii. Statele ar trebui să abordeze toate formele de discriminare de gen ca parte a unei strategii cuprinzătoare de prevenire a violenței. Aceasta include abordarea stereotipurilor bazate pe gen, a dezechilibrelor de putere, a inegalităților și a discriminării care susțin și perpetuează utilizarea violenței și a constrângerilor la domiciliu, în mediul școlar și educațional, în comunități, la locul de muncă, în instituții și în societate în sens mai amplu. Bărbații și băieții trebuie încurajați în mod activ ca parteneri strategici și aliați și, împreună cu femeile și fetele, trebuie să li se ofere oportunități de a-și spori respectul unul față de celălalt și de a înțelege cum să oprească discriminarea de gen și manifestările sale violente;

(c) *Prevenirea primară (generală).* A se vedea paragraful 42 al prezentului comentariu general pentru detalii;

(d) *Poziția principală a familiilor în strategiile de îngrijire și protecție a copiilor.*²⁵ Familiile (inclusiv familiile extinse și alte forme de acorduri de îngrijire de tip familial) au cel mai mare potențial de a proteja copiii și de a preveni violența. De asemenea, familiile pot sprijini și împuternici copiii să se protejeze. Necesitatea de a consolida viața de familie, de a sprijini familiile și de a lucra cu familiile cu provocări trebuie, prin urmare, să fie o activitate prioritară de protecție a copilului în fiecare etapă a intervenției, în special prevenirea (prin stabilirea unei îngrijiri bune a copiilor) și în intervenția timpurie. Cu toate acestea, Comitetul recunoaște, de asemenea, că o mare parte din violența suferită de copii, inclusiv abuzurile sexuale, are loc într-un context familial și subliniază necesitatea intervenției în familie dacă copiii sunt expuși violenței de către membrii familiei;

(e) *Rezistența și factorii de protecție.* Este extrem de important să înțelegem rezistența și factorii de protecție, adică punctele forte și suporturile interne și externe care promovează securitatea personală și reduc abuzul și neglijarea și impactul negativ al acestora. Factorii de protecție includ familii stabile; creșterea creșterii copiilor de către adulți care îndeplinesc nevoile fizice și psihosociale ale copilului; disciplină non-violentă pozitivă; atașarea sigură a copilului la cel puțin un adult; relații de susținere cu colegii și cu alții (inclusiv profesori); un mediu social care promovează atitudini și comportamente pro-sociale, non-violente și nediscriminatorii; niveluri ridicate de coeziune socială comunitară; și rețele sociale înfloritoare și conexiuni de cartier;

(f) *Factori de risc.* Trebuie luate măsuri proactive, adaptate pentru a reduce factorii de risc la care pot fi expuși copii individuali sau grupuri de copii în contexte generale sau particulare. Aceasta include factori de risc al părinților, cum ar fi abuzul de substanțe, probleme de sănătate mintală și izolarea socială, precum și

factori de risc ai familiei, cum ar fi sărăcia, șomajul, discriminarea și marginalizarea. La nivel universal, toți copiii cu vârsta cuprinsă între 0-18 ani sunt considerați vulnerabili până la finalizarea creșterii și dezvoltării lor neuronale, psihologice, sociale și fizice. Bebelușii și copiii mici prezintă un risc mai mare din cauza imaturității creierului în curs de dezvoltare și a dependenței lor complete de adulți. Atât fetele, cât și băieții sunt expuși riscului, dar violența are adesea o componentă de gen;

²⁵ A se vedea, de asemenea, Orientările pentru îngrijirea alternativă a copiilor.

(g) *Copii aflați în situații potențial vulnerabile.* Grupurile de copii care sunt susceptibili de a fi expuși violenței includ, dar nu se limitează la aceștia, copiii: care nu locuiesc cu părinții lor biologici, ci sub diferite forme de îngrijire alternativă; neînregistrați la naștere; în situații de stradă; în conflict actual sau perceput cu legea; cu dizabilități fizice, dizabilități senzoriale, dizabilități de învățare, dizabilități psihosociale și boli congenitale, dobândite și / sau cronice sau probleme de comportament grave; care sunt indigeni²⁶ și provin din alte minorități etnice; din grupuri religioase sau lingvistice minoritare; care sunt lesbiene, gay, transgender sau transexual; la risc de practici tradiționale dăunătoare; în căsătoria timpurie (în special fetele și, în special, dar nu exclusiv căsătoria forțată); în munca periculoasă a copiilor, inclusiv cele mai grave forme; care sunt în mișcare ca emigranți sau refugiați sau care sunt strămutați și/sau traficați; care au experimentat deja violență; care experimentează și asistă la violență în casă și în comunități; în medii urbane socio-economice reduse, unde arme, droguri și alcool pot fi ușor disponibile; locuirea în zone predispuse la accidente sau dezastre sau în medii toxice; afectate de HIV/SIDA sau care sunt ele însele infectate cu HIV; care sunt subnutriți; îngrijit de alți copii; care sunt ei înșiși îngrijitori și capi de gospodărie; născut de părinți care sunt ei înșiși sub 18 ani; care sunt nedorite, născuți prematur sau fac parte dintr-o naștere multiplă; internat cu supraveghere inadecvată sau contact cu îngrijitorii; sau expuse la TIC fără garanții adecvate, supraveghere sau împuternicire pentru a se proteja. Copiii aflați în situații de urgență sunt extrem de vulnerabili la violență atunci când, ca o consecință a conflictelor sociale și armate, a calamităților naturale și a altor urgențe complexe și cronice, sistemele sociale se prăbușesc, copiii sunt separați de îngrijitorii lor și mediile de îngrijire și siguranță sunt deteriorate sau chiar distruse;

(h) *Alocarea resurselor.* Resursele umane, financiare și tehnice necesare în diferite sectoare trebuie alocate în măsura maximă a resurselor disponibile. Trebuie dezvoltate și implementate mecanisme solide de monitorizare pentru a asigura răspunderea cu privire la alocarea bugetelor și utilizarea eficientă a acestora;

(i) *Mecanisme de coordonare.* Trebuie conturate în mod explicit mecanisme pentru a asigura o coordonare eficientă la nivel central, regional și local, între diferite sectoare și cu societatea civilă, inclusiv comunitatea de cercetare empirică. Aceste mecanisme trebuie susținute de măsurile administrative descrise mai sus;

(j) *Responsabilitate.* Trebuie să se asigure că statele părți, agențiile și organizațiile naționale și locale și părțile interesate relevante ale societății civile stabilesc și aplică în mod proactiv și cooperant standarde, indicatori, instrumente și sisteme de monitorizare, măsurare și evaluare pentru a-și îndeplini obligațiile și angajamentele de a proteja copiii de violență. Comitetul și-a exprimat în mod constant sprijinul pentru sistemele de responsabilitate, inclusiv în special prin colectarea și analiza datelor, construirea indicatorilor, monitorizarea și evaluarea, precum și sprijin pentru instituțiile independente de drepturile omului. Comitetul recomandă statelor părți să publice un raport anual cu privire la progresele înregistrate în ceea ce privește interzicerea, prevenirea și eliminarea violenței, să îl prezinte parlamentului pentru examinare și discuție și să invite toate părțile interesate relevante să răspundă la informațiile conținute în acesta.

VII. Resurse pentru implementare și necesitatea cooperării internaționale

73. Obligațiile statelor părți. Având în vedere obligațiile statelor părți în temeiul articolelor 4 și 19, printre altele, Comitetul consideră că constrângerile de resurse nu pot oferi o justificare pentru eșecul unui stat parte de a lua orice măsură sau suficientă dintre măsurile necesare pentru protecția copilului. Prin urmare, statele părți sunt îndemnate să adopte cadre de coordonare cuprinzătoare, strategice și limitate în timp pentru

îngrijirea și protecția copiilor. În special, Comitetul subliniază necesitatea consultării cu copiii în dezvoltarea acestor strategii, cadre și măsuri.

74. Surse de sprijin. În contextul diferitelor puncte de plecare evidențiate în paragraful 70 și înțelegând că bugetele la nivel național și descentralizat ar trebui să fie sursa principală de fonduri pentru strategiile de îngrijire și protecție a copiilor, Comitetul atrage atenția statelor părți asupra căilor internaționale cooperare și asistență prezentate în articolele 4 și 45 din convenție. Comitetul solicită următorilor parteneri să sprijine, atât din punct de vedere financiar, cât și din punct de vedere tehnic, programele de protecție a copilului, inclusiv formarea profesională, care țin cont pe deplin de cerințele prevăzute la articolul 19 și la Convenție în sens mai

²⁶ În unele societăți, spre deosebire de familiile neindigene, „neglijarea” diferită de „abuz” este motivul principal care duce la îndepărtarea copiilor indigeni din familiile lor. Serviciile de asistență familială nepunitivă și intervențiile care abordează direct cauzele (precum sărăcia, locuința și circumstanțele istorice) sunt adesea mai potrivite. Sunt necesare eforturi specifice pentru a aborda discriminarea în furnizarea de servicii și gama de opțiuni de intervenție disponibile pentru comunitățile indigene și alte comunități minoritare.

amplu. ²⁷ Statele părți care oferă cooperare pentru dezvoltare; instituțiile donatoare (inclusiv Banca Mondială, surse private și fundații); Agenții și organizații ale Națiunilor Unite; și alte organisme și organizații internaționale și regionale. Acest sprijin financiar și tehnic ar trebui furnizat în mod sistematic prin parteneriate puternice și echitabile, la nivel național și internațional. Programele de protecție bazate pe drepturile copilului ar trebui să fie una dintre principalele componente în sprijinirea dezvoltării durabile în țările care beneficiază de asistență internațională. De asemenea, Comitetul încurajează aceste organisme să continue să colaboreze cu Comitetul, cu Reprezentantul Special al Secretarului General pentru violența împotriva copiilor și cu alte mecanisme internaționale și regionale ale drepturilor omului pentru a avansa acest obiectiv.

75. Resurse necesare la nivel internațional. De asemenea, sunt necesare investiții în următoarele domenii la nivel internațional pentru a ajuta statele părți să își îndeplinească obligațiile în legătură cu articolul 19:

(a) Resurse umane: comunicare îmbunătățită, cooperare și schimburi individuale în cadrul și între asociațiile profesionale (de exemplu, medicale, sănătate mintală, asistență socială, juridică, educație, maltratare a copiilor, academice / de cercetare, drepturi ale copilului și organizații/instituții de instruire); comunicare și cooperare îmbunătățite în cadrul și între grupurile societății civile (de exemplu, comunități de cercetare, ONG-uri, organizații conduse de copii, organizații religioase, organizații ale persoanelor cu dizabilități, grupuri comunitare și de tineri și experți individuali implicați în dezvoltarea și schimbul de cunoștințe și practică);

(b) Resurse financiare: îmbunătățirea coordonării, monitorizării și evaluării ajutorului donatorilor; dezvoltare în continuare a analizelor financiare și a capitalului uman pentru ca economiștii, cercetătorii și statele părți să măsoare pe deplin costurile implementării sistemelor holistice de protecție a copilului (cu accent pe prevenirea primară) față de costurile gestionării impactului direct și indirect (inclusiv intergenerațional) violenței la nivel individual, comunitar, național și chiar internațional; și revizuirea de către instituțiile financiare internaționale a „politicilor și activităților lor pentru a ține seama de impactul pe care îl pot avea asupra copiilor”;²⁸

(c) Resurse tehnice: indicatori, sisteme, modele (inclusiv legislația-model) bazate pe dovezi, instrumente, orientări, protocoale și standarde de practică pentru utilizare de către comunități și profesioniști, cu îndrumări privind adaptarea lor la diferite contexte; o platformă pentru partajarea sistematică și accesarea informațiilor (cunoștințe și practică); claritate și transparență universal stabilite în bugetarea drepturilor copilului și protecția copilului, precum și în monitorizarea rezultatelor protecției copilului în timpul ciclurilor de creștere și de coborâre ale economiilor și circumstanțelor dificile (asistența tehnică ar trebui stabilită în timp, prin informații, modele și instruire conexă) .

76. Cooperarea transfrontalieră regională și internațională. În plus față de asistența pentru dezvoltare, este necesară și cooperarea pentru a aborda problemele de protecție a copiilor care trec peste granițele naționale, cum ar fi: mișcarea transfrontalieră a copiilor - fie neînsoțiți, fie cu familiile lor - fie în mod voluntar, fie sub constrângere (de exemplu din cauza conflictelor, foametei, dezastrelor naturale sau epidemiei) care pot pune copiii în pericol de rău; traficul transfrontalier de copii pentru muncă, exploatare sexuală, adopție, îndepărtarea părților corpului sau alte scopuri; conflict care trece peste granițe și care poate

compromite siguranța copilului și accesul la sistemele de protecție, chiar dacă copilul rămâne în țara de origine; și dezastre care afectează simultan mai multe țări. Pot fi necesare legislație, politici, programe și parteneriate specifice pentru a proteja copiii afectați de probleme transfrontaliere de protecție a copilului (de exemplu criminalitatea informatică și urmărirea extrateritorială a celor care abuzează sexual de copii prin călătorii și turism și traficantii de familii și copii), indiferent dacă acești copii se află în situații tradiționale de îngrijire sau în care statul este îngrijitorul de facto, cum ar fi în cazul copiilor neînsoțiți.

²⁷ A se vedea comentariul general nr. 5 (par. 61, 62 și 64) privind: necesitatea integrării drepturilor copiilor în cooperarea internațională și asistența tehnică; necesitatea ca această cooperare și asistență să fie ghidată de și să promoveze pe deplin punerea în aplicare a convenției; alocarea unei părți substanțiale a ajutorului și asistenței internaționale în mod special copiilor; și necesitatea documentelor de strategie de reducere a sărăciei și a abordărilor sectoriale ale dezvoltării pentru a include un accent puternic pe drepturile copiilor.

²⁸ A/61/299, para. 117.